

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ



Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Січень

1

January

1960



Микола Бутович:

Сніжна Мадонна

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XVII. СІЧЕНЬ Ч. 1.

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Кекилія Гардецька, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Марта Тарнавська
і Марія Юркевич.

Листування й передплату вислати
на адресу:

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата в ЗДА й Канаді
від січня 1959 \$4.00
Піврічна передплата \$2.50
Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 900 фр.
Поодинокое число 45 центів

OUR LIFE

VOL. XVII. JANUARY, No. 1

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America. Inc.

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
of America \$4.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00
per year, half year \$2.50. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 2
pound sterling per year. Subscription
in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

КРИЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

Це не для мене (But not for
me). Грають Кларк Гейбл, Лілі
Памер і Керол Бейкер. Легка коме-
дія із вдячним закінченням.

Кар'єра (Career). Грають Енто-
ні Франчоза, Шірлі Мек Лейн. Исто-
рія молодого актора, що з трудом
добивається успіху на сцені.

Не покидай корабля (Don't a-
bandon the ship). Грає Джері
Люїс. Молодий моряк мусить від-
повідати за знищення свого кора-
бля. Та все закінчується щасливо,
бо в тій метушні він знаходить
свою дівчину.

З ПОЧАТКОМ РОКУ

Багато жінок-залишенок хоті-
ло б одержувати „Наше Життя.“
Уфундуйте таку передплату в цьо-
му році! Зробіть цим велику при-
ємність далекій посестрі!

Адміністрація

ВСТУПАЙТЕ
В ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ
СФУЖО!

Зміст:

Христос Раждається!
Знов переселяють
Зв'язки і репрезентація
Д. Ярославська: Будуймо міст!
Дж. Тербар: Сорокопуд і бурундуки
Л. Вітошинська: При турецькій каві
Рута: Коли минає рік...
Г. Франко-Ключко: Історія однієї
приятелі
Л. Буря: За зміст в українському танку
Л. Б.: Погасло щире серце
Л. Б.: Із показу народньої ноші
І. Павликовська: Із наших позицій
Із життя наших централь
Жін. Секція Т-ва „Відродження“
в Аргентині
Добір назв
Р. Коцик: Кімнатні квіти
Вишивані вечірні сукні
О. Цегельська: Різдвяна пригода
Галюсі
Н. Наркевич: Щасливий Святий Вечір
Вістки з Централі
Із окружних З'їздів

На обгортці:

М. Бутович: Сніжна Мадонна

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА

„Самопоміч“

у Філадельфії

- поширює ідею систематичної
ощадності
- сприяє й допомагає в розбудові
нашого промислу й торгівлі

PHILADELPHIA

“SELFRELIANCE”

FEDERAL CREDIT UNION

813 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.

Tel. WA 2-1354

Забезпечення
ПОЗИКИ

Загально відомий спосіб
забезпечення позики — це
порука ручителів, або, як тут
кажуть, „кумейкерів“ (со-
maker). Кожний позичко-
вець, що позичає більшу су-
му як 400 дол., мусить мати
найменше одного, а на біль-
шу суму двох ручителів, які
ручать своїми підписами за
сплачення позики. Позику до
400 дол. можна одержати, за
рішенням Кредитової Комісії,
без поруки.

А коли хто має в нашій ко-
оперативі власні ощадності,
то він може одержати позич-
ку на таку саму суму без ру-
чителів. Тільки, що своїх о-
щадностей чи уділів (шерів)
він не може витягнути, поки
не сплатить позику.

Христос Раждається!

Дечу до вас нині думками
У радісні, святочні дні,
Вітаю ширими словами
Тебе родину й вас — друзі!

І бачу столи з колачами,
Пахне сінце, свічка горить...
Вселяюсь думкою між вами,
Бо в мене серце так болить!

І всі засіли до трапези,
Вже й побажання хтось сказав,
А в кожного на очах сльози,
Про тих далеких хтось згадав.

Вже і колядку відспівали...
Хтось каже, що вже пізній час,
А я все думкою між вами,
Благаю спогаду у вас!

Зійшла на землю нічка ясна,
Що в ній зникає всяке зло.
Та чи крізь засіки і дроти
Зійде сюди якесь добро?

А ручкою Христос-Дитячко
Післав привіт усій землі...
А може той Христос-Дитячко
Подасть ту ручку і мені?



Дещо спізнено наспів вірш із рідних земель. Авторка його, старенька жінка, перебула довгі роки на засланні й повернулася недавно тому на Батьківщину.

Знов переселяють

Короткі газетні вістки повідомили недавно тому, що в УРСР заповіджене масове переселення української людности. З тексту видно виразно, що переселяють не окремих осіб, а цілі родини і що це переселення торкається в першу чергу сільського населення, себто працівників колгоспів і радгоспів.

Майже рівночасно подані вістки про неполадки в сільському господарстві СРСР. Хрущов громив недавно тому відповідальні круги Казахстану за те, що не зібрано там зерна із 4 мільйонів акрів. А це ж цілинні землі, на які покладена надія роз'їханої економічної машини СРСР.

Чи можна ці факти з собою пов'язати? До певної міри так. Цілинні землі вимагають вмілих робітних рук, дбайливих господарів і постійних мешканців. От тому й покладено натиск на переселення родин, як недавно тому кинено клич набору молодих дівчат, що мали б допомогти створити там оті родини.

А в дійсності переселення має ще інший підклад. Його розпочато на те, щоб переселити найбільш свідомий український елемент із рідних земель, вирвати його з ґрунту, позбавити його зв'язку. Тисячі миль віддалі і суворі умовини побуту на цілинних землях — це на думку Кремлю — достатня запорука його обезсиллення.

Тому вістка ця потрясла українцями у вільному світі. Всі ми знаємо, що це значить „добровільне переселення“ у Советському Союзі! Із віддалі бачимо понуру рішучість батьків, німу розпуку матерей, переляканість дітей... У тій суворій дійсності, що вже відняла людям право на віру в Бога, предками придбане майно, свободу рухів — тепер ще виривають їм останнє — клаптик рідної землі.

З болем і тривогою чекаємо дальших вісток. Бо ж ми свідомі, що це почався новий, замаскований наступ на українське село, що своїм задумом, коли не розміром, дорівнює голодовій катастрофі 1933 р. Почався змаг за наше „бути чи не бути“ у новій формі, новими засобами. Важкий удар і непосильний тягар паде знову ж на українську матір і родину. Віримо одначе, що вона мужньо подолає й цю чергову ворожу затію і зуміє зберегти домашнє вогнище та окремішній характер суцільної української родини з усіма її традиціями.

НАШІ ПРОБЛЕМИ

ЗВ'ЯЗКИ Й РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ

Недавня об'їздка делегаток СФУЖО і з'ясовані ними проблеми розворушили нашу громадську думку. Про „Сучасну Україну й Хрущова“ ми вже реферували. Але враз із тим справа наших зв'язків стала в увесь ріст.

Живемо й діємо у вільному світі. Перед нами відкриваються різні можливості. Наш політичний центр УККА веде свою працю по певно наміченому пляні й проникає своїми заходами в різні середовища. Наш науковий світ діє знов в іншій площині. У висліді маємо науково обґрунтовані видання і нові відомості в енциклопедіях світу. Наша молодь, згуртована в СУСТА, користує в відповідних нагод, щоб інформувати своїх американських приятелів, як це показав приклад віденського фестивалю.

Кудою йдуть заходи жіноцтва? Про це поінформувала нас п-ні Ірина Пеленська в своєму рефераті. Вона вказала на місце, яке займають міжнародні жіночі центри у вільному світі. Цей контакт, що йде по лінії суспільних, культурних і правно-політичних справ, лучить нас із ними лиш у деякому напрямі. А проте вже й у них ми дали себе пізнати. Недавно тому англійський журнал „Юніверс“ зачитував акцію фонду „Мати й Дитина“ як зразок допомоги у Світовому Році Біженця.

Союз Українок Америки старався впродовж 35 літ свого існування розбудувати зв'язки. Найбільше їх удалось нав'язати в американському світі, де маємо членство у Ген. Федерації Жін. Клубів і Національній Раді Жінок Америки. Тут придбали ми становище солідного члена й опінію добре порядкованій спільноти.

Від недавнього часу пробуємо вийти на міжнародній терен. У 1954 р. в Гелсінкі наша голова п-ні Олена Лотоцька була членом американської делегації на конгресі Міжнар. Жін. Ради і як така — могла виступити в обороні всіх

емігрантських жіночих організацій. У 1957 році вона займала таке саме місце на черговому Конгресі Міжнар. Жін. Ради в Монреалі. Окрім неї взяли участь у Конгресі ще й інші членки США, прибули делегації Організації Українок Канади і Союзу Українок Канади. Вони брали участь у комісіях Конгресу, де ставили запити. Була нагода познайомитись із членками проводу та поінформувати їх про дію СФУЖО.

Наближається черговий конгрес Міжнар. Жін. Ради, що відбудеться в серпні ц. р. в Істамбулі. Знов розгорнеться на ньому проблематика праці міжнародної жіночої організації, якої нитки сягають до всіх центральних установ світу, як Обеднані Нації, ЮНЕСКО, ІЛО.

Ювілейний Рік УККА

Рада Директорів Українського Конгресового Комітету Америки у складі Екзекутиви й Політичної Ради Українського Конгресового Комітету Америки, одностайно схвалила визнати й проголосити 1960 рік ЮВІЛЕЙНИМ РОКОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ.

В 1960 році сповняється 20 років існування й праці Українського Конгресового Комітету Америки, що в своїй організаційній системі об'єднує й репрезентує Українську Національну Спільноту в цій Країні.

Цю постанову схвалили одностайно всі, приявні на сесії Члени Ради Директорів Українського Конгресового Комітету Америки, як Представники — Делегати Центральних Організацій, Установ і Товариств.

Подаючи цю важливу постанову до відома, сердечно вітаємо Вас, Ваші Відділи, Організації, Установи й Товариства, на порозі Ювілейного Року Українського Конгресового Комітету Америки й запрошуємо до співпраці в підготові й проведенні Відзначення цих Роковин нашої Установи — центральній і в окремих Громадах.

До того терен Конгресу надзвичайно цікавий. Недавно пробуджена до громадського життя турецька жінка з особливою увагою слідкуватиме за перебігом нарад. Їй припаде на цьому Конгресі роля господині, а її ключева позиція на Близькому Сході відкриє сучасному жіночому рухові нову сферу впливу.

Яке становище займе до цього Союз Українок Америки? Місце в американській делегації для нього відкрите. Участь його представниці в нарадах в Істамбулі мала б особливе значення. Бо ж Туреччина є недалекий нашим сусідом, з яким нас із давня лучить доля і недоля. Отже безпосередній контакт із турецьким жіноцтвом порушив би багато сторінок, що могли б у майбутньому принести нам користь.

Оці думки даємо членству під розвагу. Дорога нашої представниці — вимагає певних фондів. Та в обличчі вислуду й потреб ці фонди мусять знайтися. Зв'язки й репрезентація — це наша місія у вільному світі!

Лев Добрянський, Дмитро Галичін, Теодор Миник, Степан Спринський, Іван Демер, Олена Лотоцька, Тома Дармограй, Михайло Пізнак, Петро Павлович, Йосип Лисогір, Гнат Білинський, Матвій Стахів, Степан Ярема, Іван Робертс, Іван Дужанський, Іван Фліс, Володимир Бачинський, Теофіль Бак-Бойчук, Володимир Боровик, Леонід Чудовський, Василь Довгань, Антін Драган, Володимир Душник, Михайло Фурда, Володимир Галан, Олександр Грановський, Володимир Комаринський, Михайло Комічак, Теофіль Кульчицький, Омелян Логуш, Данило Лимаренко, Володимир Мазур, Валентин Новицький, Ярослав Падох, Іван Паливода, Едвард Попіль, Стефанія Пушкар, Юліян Ревай, Роман Смаль-Стоцький, Августин Штефан, Петро Тибор, Юрій Волинець, Іван Вовчук, Євген Зиблікевич.

Представниці США в Ширшій Раді УККА: Іванна Бенцаль, Лідія Бурачинська, Осипа Грабовенська, Марія Демидчук.

ВИРІВНЮЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1960

Будуємо міст

Дуже шкодую, що не належу до тих золотоустих, які вміють відразу виявити словами свої враження і свої почуття. Я не належу до бесідників. Як письменниця потребую деякої віддалі, щоб зібрати думки і висказати їх.

А може належу до тих письменниць, що німіють від зворушення від уваги й тепла, виявленими їм несподівано і неочікувано так, як це було на Літературно-Мистецькому Вечорі 28 Відділу СУА дня 6. грудня 1959 р. в Ньюарку й тому не могла під час спільної перекуски поділитися своїми роздумуваннями з тими всіми громадянами Ньюарку, що прийшли так численно на той вечір, щоб — за словами п-ні Животко — вшанувати нас.

Спершу мене налякала програма Вечора — Леся Українка і сучасні письменниці. Чи не міг вийти якийсь немилий дисонанс у нашу некористь? Але так не сталося. Правдоподібно тому, що велич нашої поетки притъмило щось дуже важливе — молоденькі виконувачки її твору, які, до речі кажучи, викликали на тому Вечорі у мене багато думок.

Я дивилася на них і лакомо слухала їх мови. Не мистецького виконання, а просто мови. Це ж бо покоління, яке не знає України-землі, але знає і росте серед духової України, серед людей, які намагаються дати їм любов і духовий корм, що його вони могли б мати у своїй Батьківщині, якщо справи виглядали б інакше.

Не можемо надати бажаного вигляду Рідній Землі. Не формуємо її державної структури, не будемо будинків і навіть не маємо впливу на назви вулиць, але ніхто не може нам заборонити формувати душі молодого покоління.

Бо що воно таке — Батьківщина?

Не тільки ниви золоті,
Стежки в збіжжях в чорній землі,
Горби, гаї, ставки і плаї
Це мій і предків Рідний Край!

Ще щире серце і звичай,
Ще пісні звук і мови чар,
Стремління високих заповіт —
Це предків скарб і мій це світ!

Нам жорстоко відібрали цю першу частину, але нам ніхто не може відібрати цієї другої, бо вона існує в тих ясно- і темнооких дівчатках і хлопцях, яких сотні-тисячі, і серед рідних плаїв, і там, де може бути тільки „лісні звук і мови чар“. Здавалося б назверх, що вони загублені і роз'єднані, але насправді це підростаючі носії нових ідей, і для тих нив золотих, і для чужих просторів серед яких ростуть, щоб дати свій вклад в історію не тільки України, але й людства.

Кожна людина має свій рідний край, а кожна нація бажає по-своєму влаштувати життя в тому краю, немов добрий господар у своїй хаті. Кожна людина над усе любить те, що їй рідне. Але іноді виходить якась дивна плутанина і — байдуже з яких причин — люди міняють край, міняють стиль влаштування, смак і свою любов. А коли приходять на світ нове покоління, виявляється, що щось інше їм рідне, що їх любов не спрямована туди, куди йшла їх батьків.

Це сумне, але воно існувало та існує не тільки в нас.

Минуле, надбання і досвіди наших предків і нас самих, це основа, це фундамент, це традиція для нових поколінь. Але саме життя — у майбутньому, бо ніхто ніколи не міг завернути його назад. Покоління, що знає тільки Україну, покоління, що вродилося в Україні, але росло на чужині, і нарешті покоління, що вродилося на чужині, це під теперішню хвилину два береги однієї річки, які ще не встигли перекинути не то моста, але навіть кладки, щоб дійти до спільного зрозуміння. Наразі молодь, по цей бік, мучить те, що старші намагаються допомогти їм у будові цього моста, вони не мають

для цього зрозуміння і залюбки відходять туди, де нема ніяких зусиль, де все готове й легке. Наразі може це старше покоління буде ці підвалини застарілою методою, не оглядаючись, не знайомлючись і не бажаючи примінити нових засобів — і будова припізнюється і здається, що береги одної річки розходяться, а плесо просторів, що їх ділить, поширюється. Наразі молодь нудить те, чим їх кормлять старші, воно здається пережитим, непотрібним і ніяк не цікавим і вони навіть друкують слова протесту, здивовані, що ніхто цього не розуміє. На потіху можна їм сказати, що ми також так відчували, як були в їх віці, але не відважувалися голосно протестувати й ніяка преса не була би цього помістила.

Але, хочеться вірити, що прийде час і в більш зрілому віці ця молодь оглянеться за тим знудженням і воно стане його кормом. І прийде час і з того нового покоління оглянуться за тим берегом і піchnуть будувати міст, уже самостійно і ця праця не буде однобічна, бо звідтіля піchnуть ту ж саму роботу.

Нові люди, з новими думками, новим зрозумінням.

Не думаю, щоб це було справедливо скидати всю відповідальність на старших за невміння класти підвалини під такий міст, так, як не думаю, щоб це було справедливо спихати всю провину на молодь, що не забирається до того з захопленням. Не можемо забувати, що від одних і других відібрано цю основну частину батьківщини, що і одні і другі працюють у чомусь абстрактному, а це не завжди для молоді зрозуміле і бажане. Старші мають споми́н і бажують перекинути його на молодь. Вона ж хоче переживань і не має зрозуміння для чужих споминів. Це перша загрозна щілина, а до розширення її немало причинюється те, що нашою силою, силою покоління, яке знає Батьківщину,

є слово, а воно починає виховуватися з ужитку молодого покоління.

Залишаємося ми, ніби останні Могики, свідомі того, що наша сьогоднішня будівля може розвалитися вже наступного дня. Це знаємо й відчуваємо найбільше саме ми, працівники пера, яких силою і зброєю є рідне слово, яке любимо й розвивали наші великі попередники, як Шевченко, Леся Українка, Франко, Коцюбинський, Лепкий і ще і ще, а яке підхопили ми і бажаво передати їх, як скарб, молодому поколінню. Як гордість нації, як її надбання, як вияв його культури.

Чи зайшли ми справді у такий глухий кут із своїми творами, в який молодому поколінню не цікаво йти? Чи це справа мови?

Можливо, я не буду далека від правди, коли скажу, що одне і друге. Тема, сюжет і опрацювання твору може допомогти слову. Якщо молодь побачить у них сама себе, як знайде там щось знайоме і зрозуміле, вона потім залюбки піде за тим, що було їй чуже й далеке. Коли в її мові відчувається малий запас слів, які вона без надуми заступає чужими, то з читання вона набере їх більше. І тоді поруч перфектного опанування державної мови країни поселення, вона знатиме так само добре мову своїх батьків.

На сторінках „Нашого Життя“ було зроблено закид письменникам, що не пишуть для молоді і висловлено бажання, щоб тим зацікавилися молоді письменники, які можуть мати більше розуміння для молоді і не сидять так у минулому, як старші. Написання літературного твору — це, на мою думку, справа таланту, це дар творити конфлікти, створювати ситуації, різьбити постаті. Це не завжди йде впарі з віком. Але кожен письменник, збираючись написати навіть найменший твір, мусить передовсім добре перестудіювати те, про що думає писати, увійти в контакт із тим, читати, поїхати туди, якщо це віддалене від нього, бути там і пережити. Тільки так написаний твір може дійти і промовити до читача. Писати про і для наших молодих, це значить йти поміж них, пізнати їх будні і їх самих без пози і бажання зробити вра-

ження. Цікаво, чи були випадки, щоб провідники вакаційних осель для молоді запросили до себе когось із письменників не для виголошення рефератів (у нас чомусь прийнялася думка, що це справа письменників виголошувати доповіді!), навіть не для читання творів (хоч це не було б від речі), тільки на те, щоб вони побули з молоддю, приглянулись до неї і пізнали її зацікавлення, а потім передумавши все, написали твір про них і для них? Не знаю, чи таке буває, до мене ніхто не звертався. Цікаво також, чи погодилися би батьки написати щось про своїх дітей, щось добре й зле, якусь пригоду, або просто про один день і післати те письменникові(ці), що його самі люблять, або думають, що міг би (могла би) це використати? Самі факти, не подаючи ні імени ні прізвища свого, чи дитини, без бажання здобути славу для своєї дитини і без образи, якщо письменник перекрутить щось, бо іноді

Джеймс Тербар

Сорокопуд та бурундуки

(3 книги „Казки для нашого часу“)

Одного разу жили собі два бурундуки, самець і самичка. Бурундук уважав, що складати горіхи в мистецькі взори було цікавіше, як просто нагромаджувати їх на купу на те тільки, щоб бачити як багато зможеш їх нагромадити. Бурундучиха була за те, щоб нагромадити їх так багато, як тільки можна. Вона сказала чоловікові, що коли б він перестав укладати з горіхів узори, в їхній великій печері було б місце на багато-багато більше горіхів і він укоротці став би найбагатшим бурундуком лісу. Але бурундук не дозволив їй мішатись до своїх узорів; тоді вона розсердилася і залишила його. „Тебе сорокопуд схопить“ — сказала вона — „бо ти безпомічний і не вмєш дбати про себе“.

Справді, не минуло три ночі від коли бурундучиха пішла собі, як бурундуківі прийшлося вдягатись на бенкет і він не міг знайти своїх запонок, ні сорочки, ні підтяжок. Тому він і не міг піти на бенкет, але це було саме й добре, бо всіх бурундуків, що туди пішли, напала й повбивала ласиця.

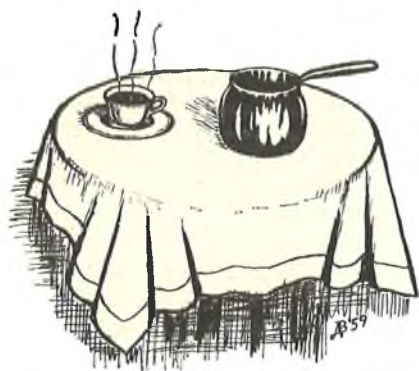
для більшого зацікавлення це необхідно зробити — щось, що було би матеріалом для твору(ів), брак яких так усі болюче відчуваємо. Чому справді не допомогти письменникові у його нелегкій, у наших умовах, праці і бути співтворцем такого твору?! А такі твори варто б уже написати, бо виростають нові люди із своїми власними переживаннями, новими проблемами і новим підходом до життя!

Це були думки, які зродилися в мене на тому Вечорі, влаштованому, я думаю, для більшого контакту працівниць пера із громадянством. У нього чимало труду вложили всі пані з Управи з головою п-нею Настюковою на чолі, але найбільше праці вложила його культурно-освітня референтка п-ні Ярослава Олесницька. Чи знайдеться відгомін на мої думки, хоча б у виді надсланих матеріалів написаних батьками, або і самою молоддю, покаже час.

Наступного дня сорокопуд почав кружляти довкола бурундукової печери, чекаючи, щоб його зловити. Сорокопуд не міг дістатися досередини, бо вхід був забитий занечищеною білизною і брудним посудом. „Він вийде на прохід після сніданку і тоді я його достану“ — подумав сорокопуд. Але бурундук спав цілий день і не встав, і не снідав, аж поки не стемнілося. Тоді він вийшов подихати свіжим повітрям перед тим, як почати працю над новим зором. Сорокопуд кинувся в долину, щоб схопити бурундука, але не міг добре бачити з уваги на сутінки, вдарився головою об галузку вільхи й забився.

Деякі дні пізніше бурундучиха повернулася і побачила, що хата в страхітливому безладді. Вона підійшла до ліжка й потрясла своїм чоловіком. „Що ти без мене робив би?!“ — запитала. „Здається, жив би собі далі“, — сказав він. — „Ти не перетриваєш п'яти днів“, — відповіла. Вона підмела хату, помила посуд, вислала білизну до пральні, а тоді примусила

При турецькій каві



У туркені, по тім боці
Хата на помості...
Поїдемо в гості...

Оці рядки мигнули мені крізь думку, коли я шукала на мапі Парижу Авеню дю Мен. Мені бо припала честь відвідати справжню туркеню. І то таку, що саме прийшла з Туреччини.

Авеню дю Мен лежить зразу ж біля цвинтаря Монпарнас, де спочиває наш Гол. Отаман. Проте ця авеню зовсім не має сумного вигляду. Коли я вийшла з метро на залиту сонцем і обсажену пініями широку вулицю, перше, що кинулось мені у вічі, був ряд магазинів з перськими килимами, східними тканинами, тощо. Ага, подумала я собі — це мабуть і буде малоазійська дільниця Парижу, бо на пішоході зустрічаються типові, наче вірменські чи грузинські обличчя.

Моя туркеня, з якою я познайомилась на Зїзді М.М.М., спинилась у своєї дочки-студентки. Та живе постійно в Парижі і займає на четвертому поверсі невеличке „студіо“, себто одну кімнатку для праці, відпочинку, приймання гостей та невеличкі „приналежності“, як кухонка, пів-купальня, то-

бурундука встати, помитись й одягнутись. „Не можеш бути здоровим, якщо цілий день лежатимеш у ліжку і не робитимеш ніяких вправ“, — сказала йому. Отже вона взяла його на прохід у ясне сонячне полудне і їх обоїх схопив і вбив сорокопудів брат.

Моральна наука: Хто рано встає і рано лягає, той здоровий, багатий і скоро загине.

З англ. мови переклала
Марта Тарнавська

що. З дочкою-студенткою живе ще бабуня.

„У туркені, у кишені таліари, дукати“ — думаю, — але обходяться вони ось трьома поколіннями цим одним „студіо“, — думаю, коли всі „три покоління“ привіталися зо мною й посадили на вигідний фотель біля низького, круглого, столика.

— Ви позволите чашку кави? — запитала мене моя туркеня, — бо, знаєте, в нас нічого не обходиться без кави й ми пемо її при кожній нагоді й... без нагоди, — сказала сміючись „середуще покоління“.

— Я буду вам дуже вдячна за неї, бо довелося мені багато наслухатися про „аромат турецької кави“, але ніколи не мала нагоди не то що пити, але й нюхати її.

— Але ж це перебільшення! Наша кава зовсім звичайна, тільки що подається її разом з „фусами“, чого ви, европейки, дбайливо уникаєте! А ось вам — спробуйте...

Старенька бабуся вже вспіла в тісенькій кухонці приладити каву, яка й справді запахла зразу на всю хату, а студентка принесла її на стіл. Але тільки мені одній, що мене трохи здивувало й заставило безпорадно чекати, чи домашні теж не будуть пити.

— Пийте пані, ми п'ємо свою каву весь день. А ось тут вам і закуска просто з Туреччини! — і моя туркеня вийняла з валізи картонну коробку й відкривши її, поставила передо мною.

— Рагат лукум? — запитала я обережно, пригадуючи оці „турецькі“ ласощі, які смакувала ще у Львові.

— О, ви знаєте наші присмаки? Це щось подібне, але не рагат. Це — терті м'ягдалі з цукром і зліплені в ось такі, в палець завгрубшки, валки. Беріть просто в руку й закусуйте каву, бо ж вона в нас без цукру...

У цій хвилині, задзвонивши, увійшов новий гість, — чи не „хлопець“ молодої дівчини, який привітавшись, сів на останньому вільному місці й теж дістав каву.

„У туркені яничари і баша на

лаві“ — знову мигнув мені в думці безсмертний Шевченко, але до прищельця ніяк не можна було підобрати цих назов. Це був чорнявий, худорлявий і смаглявий тонак, невисокого росту й скромної поведінки, — він не підходив ні до „баші“, ні до „яничара“, бо був, здається чистокровний турок і праведний мусульманин, що й виявилось в пізнійшій розмові.

У цій милій, хоч екзотичній атмосфері, нелегко було почати розмову. А хотілось мені все ж таки щось довідатись. Адже Туреччина сусідує з Україною, й колись, у минулому доля нераз в'язала нас із нею. А й тепер у нас багато спільного і хто зна, чи не буде того більше?

Тому я почала від того. Пригадала, що в українців із турками передусім спільне Чорне Море, що своїми хвилями вдаряє об наші береги. Від цього невинного вступу вже легко було перейти до політичного наświetлення. Як могла найпривабливіше, я зясувала користі, які може мати Туреччина з добрих взаємин із вільною Україною в майбутньому. Не знаю, чи подіяли мої малюнки на її уяву, але моя туркеня промовила:

— Питайте, що вам цікаво знати, а я буду відповідати на все, скільки зможу і зумію.

— Першзавсе я хотіла б почути, як вимовляється ваше ім'я і прізвище, бо українська мова фонетична, тобто пишеться так, як вимовляється...

— Наша мова теж фонетична! — викрикнула молода дівчина — і я теж мушу чути вимову, заки напишу по-турецькому...

— Отож я звуся Нюзгет Гокдоан, так і пишеть.

— Мабуть турбує вас буква г, яку в вимові пропускається? Отож наше „Г“ з таким гачком угорі є німе, подібно, як французьке „г“, вияснив мені молодий чоловік. А „Нюзгет“ це те саме, що Марія.

— Чи ви часом не філолог, що так добре визнається у мовних справах?

— О, ні, я студіюю зовсім прозаїчну економіку!

Але я мусіла залишити розмову з молодим чоловіком, щоб повернутись знов до „жіночого питання“.

— Розкажіть, як живе турецька жінка. Які жіночі організації в Туреччині?

— Найбільш поширена організація — це Союз Турецьких Жінок. Його головою є відома й популярна поетеса Назлі Тлябар. Там займаються громадською активізацією жінок, піднесенням їх культурного рівня і харитативними завданнями. Потім є невелика група Турецьких Жінок-Університеток, що підтримує їх інтереси. Є ще професійна Організація Турецьких Медсестер, що належить до міжнародньої централі. Потім ще Т-во Опіки над Дітьми, що займається сиротами.

— Це справді розгалужене життя і праця. Коли зважити, що жіночий рух у вас щойно недавно діє... Та й традиція жіночої освіти недовга...

— О, ні! Жіночий рух дійсно започаткувала в нас реформа Кемалю Паші. Але освіта... Наші матері ще, живучи в відокремленні, вивчали чужі мови і багато читали. При першій можливості сотні й тисячі дівчат кинулося студіювати. От, бачите, я немолода вже жінка, а студіювала астрономію в Ліоні й Парижі...

— Астрономію? Це дуже незвичний фах для жінки!

— Дійсно. Серед астрономів Туреччини я одна, одинока. А моя дочка не має математичних здібностей, вона студіює скрипку...

— Кажуть, що музика з математикою поєднуються, правда? — звернулася я до молодого чоловіка, що „ів“ очима скрипальку.

— Чи поєднуються, не знаю, але що притягаються — це певне! Відповів зручно й хитро молодий турок.

Всі розсміялись. Мені все хотілось звернути розмову на політичні теми, а в такій випадковій групі це не було легко. Треба було вжити підступу.

— Я вам дуже завидую, пані Гокдоан, що ви живете так близько моєї батьківщини. Чи можете спостерігати кораблі з України?

— О, їх багато причалює, але

залога не має права сходити на суходіл.

— Вас це не застановляє?

— У них розпорядки дуже суворі. Он моя мати — і вона показала на бабуню — походить із Кавказу, з тих гір, що на границі...

— Та знаю, там де Грузія...

— Так, так, біля Грузії. Отож у нас зовсім урвались взаємини з нашим родом. Навіть вісткам важко продістатись... Але кажуть, що тепер там життя мало покращати...

— Покращати? Але система не змінилась і приклад Малярщини ще раз нам її показав.

— О, так! Я тепер була в Цюріху і мала нагоду бачити, як малярки — на вістку про страчання Надя — усталили на прилюдному місці шибеницю і підпалили куклу не Кадара, а Хрущова...

— Даруйте, але трохи дивно, що ви в Туреччині, такі близькі сусіди СРСР, мусіли їхати аж до Цюріху, щоб довідатись про ролю Хрущова...

Мовчанку перебила молода дівчина.

— А ви не дивуйтесь, моя мама живе на іншій планеті. І разом із юнаком вони весело засміялись. Засміялась і моя туркиня, зрозумівши цей натяк на її астрономічне звання.

Я вже підвелася з вигідного фотеля, бо невеличкий, настільний годинник відмірив мені вже третю годину моєї „першої“ візити.

— А що в Туреччині говорять про Кипр?

Признаю, що це останнє моє питання було з роду отих „недискретних“, „нетақтовних“ і „нечемних“, але які я так дуже люблю завдавати людям, що нічого „не знають“, „не чули“, або не „цікавляться“...

Пані Гокдоан ковтнула слинку, поправила чомусь блюзку на собі, тоді шпильку в волосі і врешті відповіла:

— Я думаю, що якийсь вихід напевне знайдеться...

— А знаєте, що я завважила? Хоч Кипр далеко від України, проте я дуже цікавлюся його долею. Бо ж не можна бути байдужим до людей, що проливають кров в обороні своєї батьківщини.

На мене влягось три пари очей, а навіть бабуня, що тільки збоку

прислухалась нашій розмові, підняла голову з-над шитва.

— Я завважила, що в тих французьких кругах, де ми з вами познайомились, постава Туреччини завоювала симпатію...

— Але ж сідайте ще пані, ще зовсім не пізно... і мені підсунули фотель.

— Памятаєте попередній зїзд МММ? Тоді так тепло ставились до грецьких делегаток, співчували викраденню грецьких дітей... А тепер грецької делегатки не було і їх зовсім не згадували... Натомість вся увага була присвячена Туреччині і в тому не менша заслуга Вашої особи, але й безумовно тієї боротьби, що точиться...

— Ви думаєте? До речі, мадам „Україна“ (прекрасно вимовлене було це слово), Ваші резолюції на Зїзді були дуже цікаві...

— І тому, мадам „Туреччина“, ми з вами нарешті порозумілись...

„Гай, гай! Море грай, реви скелі, ламай!“ співала я собі під носом, не дивлячись на паризьку публику в метро, яка зрештою й не таких „оригіналів“ бачила, а тому й найменшого здивування з моєї веселости не проявляла...

ОСОБИСТЕ

Нашій співробітниці п-ні Іванні Савицькій висловлюємо наше глибоке співчуття з приводу великої втрати, що її зазнала вона через смерть чоловіка, невіджалуваного бл. п. Романа Савицького.

Редакційна Колегія Нашого Життя

ДО УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА

Українська Студентська Громада „Обнова“ у Лювені хотіла б оформити свою капличку в українському стилі. Для цієї цілі вони бажали б придбати вишивані скатерті, рушники, довіржку на тєтрапод, тощо. В Європі це трудно роздобути і тому вони звертаються до жертвенних українських жінок із проханням — пожертвувати це до каплички. Про виміри можна поінформуватись у Централі СУА.

За 16 Відділ СУА в Міннеаполісі

Катря Гуцал, голова

Валентина Єрмоленко, секр.



Щороку завжди щойно тоді починаю здавати собі справу з того, що, власне, сталося, коли вперше сама напишу дату нового року. Правда, ми в міжчасі, завжди буваємо на якійсь „неофіційній“ зустрічі Нового Року (живемо в парохії, що ще не вирішила переходу на новий стиль „демократичним голосуванням“) і на згаданих зустрічах є завжди якась більш чи менш мистецька програма і там танцюється при звуках патефону „Гай Файделіті“, бо так є менший гріх, і на запрошеннях на такі зустрічі завжди пишеться, що після програми будуть „товариські забави“ — хоч і так кожна і кожний з нас знає, що буде „ча-ча-ча“ і танго: „Прийде ще час...“

Всі на тих зустрічах цілуються, як у нас казали „на пискі“, випивши вже до півночі по пару „скачів“, і як там ці всі модерні трукти називаються. Я того всього не п'ю. От, часом покуштую чарку „Блекберрі Бренді“ — бо то солодка, і на тому кінець. Але коли приходить північ, я також встаю з-за стока і йду цілуватися до сусідки і вона цілується теж зі мною тричі і бажаємо собі „всього найкращого в тому році“, хоч, я знаю, що вона мені бажає кольки в бік, голвно через те хутро, що я собі тепер останньо придбала, а в якому я була в неділю перед Новим Роком у церкві. Я її також не дуже долюблюю, не так через цю „столу“ з „мінків“, що вона її обношує по всіх забавах — але радше через те, що вона каже, що такої молоді дівчини (себто моєї малої) нема сенсу так „строїти“. Ну, але, що там будемо! Новий Рік прийшов і тому бажаю всім моїм подругам всього найкращого.

Коли минає рік . . .

Остаточо: я теж уже маю хутро в тому Новому, 1960-тому році!

Але я, таки, не зважаючи на всі новорічні „зустрічі“ — з'ясувала собі, що то вже новий, 1960 рік, щойно тоді, коли вперше написала нову дату — „1960“ на якомусь рахунку, що його треба було з Новим, Щасливим Роком, заплатити — а по-друге, коли пошта принесла нам новорічний дарунок: коробки з ковертками для церковної колекти. Ні, я не нарікаю, певно, що мусимо платити колекту — бо хто буде? Вже хоч би за те, що в нашій парохії ще не було голосування й пов'язаних із тим непорозумінь.

І так, коли приходить цей „Новий“ — я завжди повертаюсь думками до „Старого“. Часом мені приходить на думку, що Хтось, хто відає справами всіх років, усіх часів — міг би запропонувати мені, чи комусь другому — пережити минулий рік ще раз від початку: з усіма його болями, прикростями, радощами, упокореннями, приємностями, компромісами... Цілий рік: від першого січня до останньої хвилини грудня... Гм, коли перейшов мені перед очима весь рік — я подумала, що таки більшість із нас зідрє з правдивою радістю останню картку з календаря і скаже: „Таки добре, що цей рік уже минув. Може черговий принесе щось краще?“

Який же ж був цей рік? Не думаю про події великого значення, політичні, громадські, наукові чи військові. Ідеться про наш, приватний, звичайний, 365-кратно через буденність помножений день. 365 днів щоденних турбот, родинних радостей і болів, нервозности, прикрощів, втіх, спогадів... 365 днів і ночей таких, коли засипляеш втомлена після праці на фабриці і в хаті, і таких, коли чекаєш на день, що прийде, день відпочинку і думаєш: „Як то добре, що я зараз засну, — а завтра, коли я прокинуся — буде неділя...“

Який же ж був це наш приватний, малий, особистий — минулий рік? Хтось приїхав здалеку, хтось виїхав кудись, хтось став тестем,

чиясь дочка щораз далі відходить від родинного дому і починає вже власне, окреме життя, чийсь малі черевички стали вже непридатні, і їх власник чи власничка перейшли вже до наступної кляси і власне кажучи, можна б ці черевички вже викинути... Але ні, не викидаймо! Колись, коли нас вже не буде на світі і коли хтось інший здиратиме останню картку із старого календаря, — хтось, хто носив їх 1959 року — запитає з усмішкою: „Це справді були мої? І мама їх зберегла...“

Так, нічим надзвичайним не був наш минулий рік. Правда, неодна велика втрата сталася, хтось дорогий відійшов, а хтось народився... Але чи не така звичайна дорога подій? Так було від віків і так діється кожного року. Чиясь могила заросла вже травою, чиясь колиска станула в розі кімнати, минуло щось велике, народились нові почування в чийсь серцях: ненависть, любов, байдужість. Діти підросли, ви зустрілись із другом, якого не бачили п'ятнадцять літ, а у другому розчарувались... Переїхали скількись там миль, заплатили „інкам текс“, (скільки то вже років виповняємо це щорічне податкове зізнання на цій „вільній землі Вашингтона?“), хтось отримав громадянство — ах, а як то вже давно, коли самі його одержували! — хтось комусь не віддавав ще й до сьогодні десять доларів, що їх позичив „до наступної пайди“...

Не журімся, коли треба нам глянути вперед і в мряці невідомого побачимо жевріючі цифри: **1960**. Події підуть своїм бігом, а ми мотатимемось і здаватиметься нам, що ми кермуємо ходом тих подій.

...А в неділю, коли стріну мою подругу (цю з „мінками“) під церквою, я не цілуватиму її, так як тоді під час Новорічної Зустрічі з „товариськими забавами“. Я подам їй руку і побажаю їй ще раз — от так, від серця, і без „Блекбері Бренді“ — „Щасливого Нового Року!!“

Рута

Історія однієї приязні

Мій батько Іван Франко мав великий круг знайомих, серед усіх верстов населення, серед молоді й старших віком. Поміж ними було багато жінок, що звертались до нього за порадою, чи дискутували з ним про різні справи. Спогади про зустрічі чи розмови з ним заповнюють тепер цілі томи.

Хочу тут згадати про одну жінку, якої майже ніде не згадують його біографи. Її знайомство і приязнь з Іваном Франком були дуже небуденні і знайшли свій вияв у присвяті однієї книжки, яку батько тоді написав.

Вперше почула я про Асю Шехович таки від свого батька. На рік чи два перед І. світовою війною він розказав мені про неї, як про дуже інтелігентну панночку, до якої дому він заходив часом, повертаючись з НТШ, щоб відпочати. Одного дня тато доручив мені віднести їй якусь книжку. Тоді я вперше познайомилась із нею. Служниця ввела мене до невеликого сальонику, прикрашеного квітами й різними дрібничками. Ася сиділа коло фортепіану, а розхилені ноти свідчили, що вона грала. Привітний усміх і великі карі очі відразу викликали в мене симпатію. Вона прийняла мене з питомих їй теплом і сердечністю.

Удруге вона віднайшла мене в Києві десь у 1917 р. Україна кипіла в розгарі Відродження, а Ася приїхала з групою галичан, щоб пережити цей великий час. Вона вже була замужем за Дмитром Левицьким. Тоді ми вкупі відвідали пам'ятковий місця нашої столиці й любовались із гори Володимира красою міста й Дніпра. Це були дорогі й пам'ятні моменти, що ми їх переживали у своїй державі!

Втретє зустрілись ми в Берліні. Ася приїхала туди з Копенгаги, де її чоловік був консулом України. Я відвідала її в готелі, вона розказувала мені про красу Данії і запрошувала приїхати туди. Але вже видно було, що війна не принесла нам того, чого ми сподівались. Чорні хмари насувались на нашу Батьківщину і я не відважу-

валась залишати чоловіка й їхати на розраду.

Врешті ще раз побачила я її, коли приїжджала до Галичини провідати свою маму. Я зайшла й до Асі. Її чоловік займав тоді визначне політичне становище, як голова УНДО і пані Ася вела широке товариське життя. Мені назустріч вийшла елегантна пані, а розкішна, багата обстановка немов відчувувала мене від неї. Але за хвилину розмови ми віднайшли себе і весело, по-давньому провели час.

Доля не була ласкава для неї. Її дружину заарештували у 1939 р. большевики і слід за ним загинув. Ася Левицька прожила довгі роки зі своїми на Цейлоні, а в 1959 р. переїхала до Дітройту. Відновилося наше листування і на моє прохання Ася описала перебіг її знайомства з моїм батьком. Передаю цю частину її листа дослівно:

„Батька Вашого пізнала я в 1904 р. Мені було тоді 18 літ, я жила в Перемишлі, де мій батько був судовим секретарем, а я ходила до семінара. Іван Франко приїхав з відчитом і по відчиті була дискусія. Та яка могла бути дискусія з Вашим батьком? Прямо люди ставили запити, а він відповідав. Завдала я йому кілька питань. Коли по відчиті гурток знайомих, а між ними й ми з батьками зайшли до кавярні, Франко заговорив і до мене.

На другий рік І. Франко знов приїхав із відчитом. Зараз мене впізнав і приступив до мене. Сказав, що пам'ятає мене, бо мої питання попереднього разу його зацікавили. Дуже, дуже горда я була з того.

У 1906 р. перенесли мого батька до Львова. Іван Франко став у нас бувати і батьки мої дуже це цінити, що він заходив. Радив мені, що читати, роз-

казував про новини в літературі, часто теж співав народні пісні, а я слідувала за ним на фортепіані і записувала мелодію в нотах. Не знаю, чому одна з тих пісень залишилась у моїй пам'яті: „Та не мав Іван що робити, та мусівся оженити“. Франко дуже любив тварин і радив мені прочитати Брема. Батько зараз купив „Життя тварин“ у 8 томах з прегарними ілюстраціями, а я читаючи те, потім І. Франкові розказувала й ми це обговорювали. Про свої клопоти з М. Грушевським І. Франко розказував моему батькові, але я цим не цікавилась.

Одного разу І. Франко приніс маленьку книжку про літературу 19. ст., яку тільки що видав. І цю книжку він присвятив мені! Розумієте, яка я горда була з того? Мій батько й мати теж дуже зраділи.

В 1911 р. я вийшла заміж і виїхала зі Львова. З того часу вже не бачила я ніколи нашого великого поета. Аж дивна пригода нагадала мені нашу приязнь.

Коли посвячували пам'ятник на його могилі, я хворіла грипою й залишилась сама в хаті. Напроти мого ліжка на стіні висіла якась полицка, а на ній був спертий святий образок. Мені було прикро, що я не могла піти на цвинтар і думала, чи знає Франко про те. Коли я так розважала, образок із полицки впав і злетів на землю. Так немов би дав мені знати — „я бачу, я знаю“.

А тепер, коли я прибула до Дітройту, знайшла найбільшу радість у тому, коли мій брат Іван Шехович подарував мені „Мойсея“. Він знав чим мене розрадити.“

Отакими словами й так скромно розказала Ася Левицька про свою приязнь із моїм батьком. Це ще один причинок до того, як він умів і знав знайти контакт із молоддю кожного покоління.

Вияснення

Багато читачок надсилає здивовані запити, чому останні числа Нашого Життя надходять із таким спізненням? З жальем мусимо подати до відома, що наша друкарня в останньому часі перевантажена і не справляється з виконанням числа на час. Переміна друкарні теж зв'язана з великими труднощами. Отже тому прохаємо терпеливості й виrozumіння, а будемо старатись усіми силами прискорити висилку, щоб знов дійти до нормального реченця.

За зміст українського танку



Оксана Вікул

Miss Oksana Wikul performed several dances on the stage of Ukrainian Literary Club in New York City.

Танкові виступи Оксани Вікул у Літ.-Мист. Клубі у Нью Йорку були для багатьох несподіванкою. Про її замилювання до танку хтось знав, десь хтось і бачив. Та довга павза майже десяти літ затерла ці враження. А тепер сприйняли це як новий танковий вияв.

Він навіває багато думок. Немає в ньому модерного, ділового розмаху, що цікує сучасний танок. Немає також суворої прецизности клясициного балету. Але є своє окреме життя, що передає з чуттям якусь ідею. Нехай це буде якась постать, думка чи почування. Це може можна назвати виразовим танком, хоча воно й не зовсім те саме.

Наша розмова з Оксаною Вікул починається від звичних питань. Мистецька освіта? Перший виступ? Репертуар?

Тут треба спинитися на початку, що натхнув її непереможним бажанням. Театральна Спектаклярна Студія, що прибула в 1939 році до Праги, полонила молоду дівчину своєю всебічністю. В ній плекали також танок. Демо-Довго-

пільський, керівник Студії, вважав танок необхідним вишколом кожного актора. І хоч Оксану Вікул не потягала сцена театру, проте ритмічний танок, що його вона плекала змалку, забажала удосконалити.

Допомогла їй у тому школа Нікольської у Празі, яку вона закінчила у рр. 1941-45. Одержавши підставу клясициного балету, вона шукала потім власного виразу. Вже в 1943 р. дебютувала перед українською публікою з танком „Відьма“ до музики Лисенка „Різдвяна ніч“. Дебют був вдалий і навіть її строга вчителька висловила їй признання. Та воєнні події не сприяли дальшій творчості. Щойно у 1946 р. Оксана Вікул включилась у танкову групу у Фюрті, яка об'їздила поблизькі околиці. Її спеціальною точкою був „Український гопак“, що чарував публіку.

Та властиві їй постанови почались щойно, коли Оксана Вікул переїхала до Регенсбургу. Тут з нагоди свята княгині Ольги вона вивела з групою поганські танці, поставила танці у „Запорожці“ й „Катерині“. Як асистентка балетмайстра Заварихина виступала в його постановках. Часто також танцювала на запрошення в різних наших центрах.

Переїхавши до ЗДА Оксана Вікул прожила перші роки в Міннеаполісі. Життя не сприяло тут дальшим виступам та в спокою цих літ Оксана поглибила свої давніші танки та опрацювала нові. Тут вона доповнила також свої костюми. Бо в її танках продуманий кожен детал, а до них належить наскрізь стилевий стрій.

Її дорібок невеликий. Це танки, що передають якусь постать, як „Відьму“, „Куця“, „Того, що греблі рве“. Або — народні, що схоплюють наскрізь прикметні кроки й мелодії. Вони досконалі у своєму удохвленому виразі, що не знає жесту, а тільки живе, справжнє, відчуте життя.

Над цим вона працює дальше.

Готує тепер „Русалку“, „Молитву Лади“ й старається пізнати ще краще окремі кроки народних танків. З зацікавленням слідкує за виступами балетних груп, що раз у раз відвідують Нью Йорк. Між ними в першу чергу тих, що прибувають із України. У своїй оцінці виступів балету Мойсеєва, яку на прохання редакції Нашого Життя зладила Оксана Вікул, дістали ми точне окреслення „танкової політики“ цього й іншого ансамблів. Скорочено можна б це так подати:

„У відношенні техніки ансамбль безумовно неперевершений і досягнув найвишого ступеня досконалості. Та лишилися інші можливості розвитку українськорб танку незаторкнені, як його глибокий внутрішній зміст, окрема самобутність і багатий вираз. Вони чекають на українських майстрів і дають надзвичайно багатий матеріал для творчості. Хіба ж можна дати мистецький образ чогось, чого людина не розуміє, або не хоче, чи не має права розуміти, як це було зі старовинним обрядом веснянок, обвіяним традицією багатьох сот років? Їх похід (хоч і в сповільненому темпі) нагадує парад у Червоній Площі, а те, що далі бачили ми в Українській Сюїті — це побутовщина в найбільш примітив-



Оксана Вікул у костюмі до танку „Відьма“

Oksana Wikul, in the costume of her dance "Sorceress."

Погасло щире серце

(Памяті Неонілі Терлецької)

Крізь часописи промайнула вістка про смерть ще однієї львовянки і струснула душею всіх тих, що колинебудь були звязані з цим містом. Бо постать Неонілі Терлецької тісно повязана з його громадським і товариським життям. Її соняшна вдача промінювала тут довгі роки.

У посмертних згадках їй придали наймення „боярині“, що мало б характеризувати її постать та її роль у нашій громаді. Дещо правди може й криється в тому. Неоніля Терлецька мала дар оживляти товариське життя, плекати його рівень і глибоко розуміла його суть. Тому й завжди гостинний її дім мав відповідні рямці для цього, а вона сама надавала йому відповідного змісту.

Та ніхто не відмітив найважливішої риси, що так відкривала до неї серця людей — теплоти й безпосередності її вдачі. Із її слів, що пили жваво й невимушено, промінювала завжди доброта і шире, дружнє відношення до людей. Щось материнського крилося в тому. Оце творче материнство, що так відзначилось на її дітях, Неоніля Терлецька переносила також і на довкілля, на громаду. Її серця стало на всіх — на членів дальшої родини, що шукали в неї поради й допомоги, на пригноблених і самотніх із її оточення. Вона завжди памятала про якусь хвору бабусю, що їй треба було відвідати чи студента, що його треба було підгодувати.

Так зазначила себе й її громадська праця. Про неї мало хто згадує тепер, бо вона не зматала ніколи до провідного місця і не любила рутини засідань. Але з ра-

ному виданні, сполучена з цирковими продукціями“.

Оце й окреслює тепер поставу Оксани Вікул. Вона позбавлена пишної сцени й оркестри — не має даних для праці хореографа. Але творить і в тих умовах оте, чого не дають найкраще вишколені ансамблі СССР — внутрішній зміст українського танку. Л. Бура

дістю перебирала на себе звичайну чорну роботу. Проф. Шанковський згадує у своїй посмертній згадці про те, як вона варила їжу нашим полоненим під час українсько-польської війни. Пізніше бачимо її в Порадні Матерей при звичайній допоміжній роботі. Рокками вона провадила її. А пізніш така ж допоміжна праця в кооп. „Українське Народне Мистецтво“, де вона з радістю порядкувала взори та переговорювала з вишівальницями.

Бо Неоніля Терлецька мала ще одну рису, що їй можливо й принесла це наймення „боярині“. Вона любила й розуміла мистецтво. Воно проявлялось по-різному в неї. — Чи в багатій збірці картин, яка прикрашувала її хату, чи то в тонкому розумінні музики, чи в вишуканій елегантії її власної постаті. Але найбільше вона полюбила народне мистецтво. І в пізнанні його взорів, у щасливому приміненні їх — вона досягала майстерности. Вечірня сукня, яку вона вишила дочці на оперний бал у Відні, викликала там враження. А це щось значило в наддунайській столиці!

Отак вона щасливо лучила у своїй багато обдарованій вдачі риси, що приєднували. І хоч доля не була до неї ласкава, вона вміла з усією погодою своєї вдачі ставити їй чоло. Нераз вгиналась під ударом її (єдиний її син Іриней згинув під Бродами) та все перемогла її життєрадісна вдача, щоб сіяти довкруги себе тепле проміння свого материнського серця.

Отакою вона зійшла передчасно в могилу. Хоч і хворіла вона, проте не була кволою й немічною і до останку своїх днів зберегла радість і погоду духа. Такою пам'ятатимуть її всі, що її любили.

Л. Б.

Подаруйте „ДУХ ПОЛУМ'Я“ Лесі Українки до найближчої американської бібліотеки. Ця книжка освідомить світ про нашу культуру.

НОВІ ВИДАННЯ

Т. Білецька: Бабуніні казки. Видання Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, Торонто, 1959. Мистецьке оформлення М. Левицького. Ст. 64.

Сім казок зібрала авторка у цій книжечці. Вони частинно основані на давніх переказах, а частинно оперті на актуальних подіях. Призначені для дітей шкільного віку.

Назва „Бабуніні казки“ має своє оправдання в тематиці й способі оповідання. Стародавній побут і деяка розтяглість дії осяяна теплотою бабуніного серця, що творить ці казки для свого вну-чати.

Ілюстрації Мирона Левицького роз'яснюють книжку рухливістю постатей і ситуацій.

Іванна Савицька: Незабудьки. Вірші для дітей. Мистецьке оформлення Олени В. Войтович. Філадельфія—Нью-Йорк, 1959. Ст. 40.

Цього року авторка подарувала нам збірку віршів у передсвяточному часі. Дбайливо упорядковані за певним пляном, вірші обіймають цілорічний цикл зацікавлень дитини. Починаються молитвою та збірною деклямацією в честь Рідного Краю, а закінчуються радісним відгуком на ялинку, що її „вогники іскристі палають, міняються, горять“.

Дітвора знайде в цій книжечці всі свої враження, висказані віршованим словом. А для виховника — це цінний матеріал для виступів чи дитячих свят.

Ілюстрації Олени Войтович добре достосовані до кожної ситуації.

ОДЯГ ДЛЯ ДІТЕЙ

Із листування окремих осіб знаємо, що найбільше надається тепер українцям у Польщі вбрання для шкільних дітей. Хлоп'ячі куртки й черевики, дитячі светри і вбрання — це все мило вітані там речі. Без них у суворому кліматі неможливе відвідування школи.

На це повинні звертати увагу наші Відділи, що висилають пачки. Треба добирати добрі, солідні речі, що зможуть там ще принести користь. Коли немає дитячих, можуть бути і з дорослих, але такі, що їх можна б ще переробити.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1960

Із показу народньої ноші

Майже всі наші більші центри вже перевели його. У Канаді навіть змонтовано два фільми, присвячені нашим обрядам та різним типам народнього вбрання. Невдавна праця пластової молоді для ювілею у Грефтоні поширила це

кольористики й орнаментики. Не згадуючи вже про різні регіональні відміни.

Тому Відділи Союзу Українок Америки продовжують покази. Подаючи їх у все новій формі, мусять врешті поширити відомості про

сиків“ на високих каблуках. Тоді випроварила й показала правильний народній стрій так, як повинен він виглядати.

Відмін народнього вбрання маємо багато, бо розлогі простори нашої Батьківщини створили їх кілька. Але один із них ми старались висунути, як найбільш нам притаманний. Підставу до того дало народне вбрання з Полтавщини, що відзначається шляхетністю ліній та гарним кольоритом. Завдяки побутовим п'есам нашого театру воно стало популярне, а згодом закріпилося у нашій свідомості, як наш репрезентативний стрій. І справді, ми могли б пишатись ним перед цілим світом. Але треба, щоб воно було подане у первісній своїй красі.

Окрему увагу присвятила доповідниця дитячому народньому одягові. Наша дівчора часто має нагоду виступати. Батьки не жаліють грошей на народній стрій, але не знаючи його засад, дуже часто шують його якбудь. А тоді й дитина не придбає цього знання і виступи наших дітей не раз виглядають жалюгідно. Щоб продемонструвати правильний стрій, доповідниця випроварила дівчинку у доброму народньому вбранні.

Дальші покази випроваджували на сцену поодинокі регіональні відміни. Віднедавна гуцульський стрій захоплює молодь. Треба показати його у правильній формі, з відповідною зачіскою і деталями. Те саме з лемківським, що має свої окремі й цікаві риси. Так само було яворівським, буковинським, наддністрянським, поліським. Хоч вони так дуже різняться між собою, проте всі мають спільні риси.

У програмі були ще — сольоспів і танкові виступи. Низку народніх пісень виконала співачка Вероніка Цегельська, з народніми танками виступили кол. учениці балетної школи В. Перейславець — Ірина Мельник, Таня Дяків і Марта Луцишин. Окремо виступила група гуцулів із своїми танками. Мужчини випроварили аркана (Іван Ясельський, Дмитро Шекерик, Яків Никифорук й Іван Гаврилук), а потім разом із жінками (Параска Зітинюк, Катерина й Па-



Із показу народньої ноші:

П-ні Марія Карпинич у вбранні молодіці з Полтавщини зі старинним завоєм голови.

From the folk costumes show in Philadelphia: Mrs. Maria Karpinich wears a folk dress from the region of Poltava, the center of Ukraine.

знання серед молодого покоління. Отже здавалося б, що нові покази уже зайві і їх не треба продовжувати.

А проте дійсність їх дальше вимагає. Все ще бачимо, що знання нашого народнього вбрання дуже поверховне. Раз-у-раз зустрічаємо при офіційних виступах чи делегацій зманіровані строї, що нам чести не приносять. Все ще не знаємо засад народнього строю, його



Той самий стрій з-заду
The same dress.

нього. Це довга й мозольна праця. Але вона конечна, коли маємо освідомити собі головні зариси нашого одягу, що нас часто репрезентує у вільному світі.

Осередком вечора було народне вбрання. Це насвітлила у своєму вступному слові п-ні Грабовенська, а його значення окреслила у доповіді п-ні Пушкар. Присутні почули про численні хиби, що їх виказують т. зв. „народні строї“ — а саме: могутні вінці, надмір лент, вишивані „жупани“, перевантажені сорочки, білі фартушки з „френзлями“, а до того коротке волосся з кучерями та черевички без „но-

У справі вибору молодого таланту 1959

Ще не всі наші округи зголосили своїх кандидаток на найкращий молодий талант 1959 р. Пригадуємо ще раз наші умовини: кандидатка повинна мати закінчену вищу освіту або 25 років віку і певні досяги в мистецькій, громадській, науковій або професійній діяльності. Прохаємо надсилати свої пропозиції, щоб ми могли в лютому числі проголосити вибір.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ Н. Ж.

ПОДЯКА

П-ні Марія Данилів, культ. освітня референтка 43 Відділу СУА у Філадельфії, придбала впродовж минулого року 9 передплатниць Нашого Життя у крузі членок цього Відділу. Поміж проголошеними в попередньому числі вона стоїть на третьому місці.

Винагороду за придбання цих передплатниць п-ні М. Данилів не при-

раска Шекерики, Параска Спінзак і Марія Гладій) „гуцулку“. До цього пригравала справжня гуцульська музика: Михайло Гаврилюк (скрипка), Михайло Годованець (цимбали), Іван Плетінчук (сопілка) і Юрко Гладій (бубон). Всі виконавці виступили безкорисно й за цю увагу й зрозуміння належить їм особлива подяка.

Строї моделювали пп. Оксана Бак-Бойчук, Оленка й Наталя Басюк, Оксана й Марта Богачевські, Марія Герасимович, Ярина Грабовенська, Юрій Данилів, Лідія Жилава, Марія Євсєвська, Еля й Марія Карпиничі, Богдан і Зеновія Кохановські, Марія Куземська, Софія Лада, Оленка Літинська, Артеміда Никорович, Галина Рудавська, Марта Стойкевич, Віра Татунчак, Юрко Телепко, Марта Шиприкевич, Дарія Филипович, Анізія й Вероніка Цегельські, Параска Чупірчук.

З захопленням слідкувала публіка за ходом програми. Доповіді повчали присутніх, вокальні й танкові точки підносили настрій, а модельки у строях були живою ілюстрацією. Їх природна естетика і молодеча грація зворушували. Краса Батьківщини промовила через них.

Тому цей вечір став успіхом. Він не тільки повчив і освідомив, але пірвав усіх естетикою нашого побуту, що пробивалась із кожної постаті. Тому варто продовжувати їх у тій формі в кожному нашому осередку.

Л. Б.

йняла для себе, вважаючи, що вона належить Відділові, в якому вона діє, як референтка. За це високе громадське вироблення і почуття організаційного зв'язку належить п-ні М. Данилів особливе признание. Її жертвенність нехай буде гарним прикладом! П-ні М. Данилів бажаємо гарних успіхів у дальшій праці!

Кекилія Гардецька
пресова референтка Гол. Управи

КНИЖКА ПРО ВЧИТЕЛЬКО

Щораз більше матеріялів наспіває про наших перших учительок. Пишуть їх учениці і ті, що їх трохи пам'ятають. Вкортці будуть накреслені їх силуетки у книжці про вчительок.

Та фонди на видрукування цієї книжечки ще недостатні. Пригадуємо про те всім, що розуміють і цінують їх педагогічний подвиг. Жертуйте на видання цієї книжки!

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу нашої членки бл. п. Анни Тимків складає 27 дол. на фонд „Мати й Дитина“

33 Відділ СУА у Клівленді

*

Замість квітів на могилу невіджалуваної голови Відділу бл. п. Розалії Сидорик зложили членки на жалібних сходах 30 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

22 Відділ СУА у Шикаго

У найближчому часі Відділи зголосили такі імпрези:

- 16. січня — „Христини“ нового (44) Відділу у Філадельфії
- 17. січня — Свят-Вечір 42 Відділу у Філадельфії
- 30. січня — Вечерниці Молоді у Нью Йорку — 64 Відділ СУА
- 30. січня — Вишивані Вечерниці у Дітроїті — 63 Відділ СУА
- 31. січня — Щедрий Вечір у Філадельфії — 20 Відділ СУА
- 7. лютого — Вишивані Вечерниці у Філадельфії — 43 Відділ СУА
- 14. лютого — Свято Жінки-Героїні у Нью Йорку — Окр. Рада СУА
- 13. березня — Свято Жінки-Героїні у Філадельфії — Окр. Рада СУА

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Чому число співаються?

В половині грудня одержала я листопадове число Н. Ж. рівночасно з Рідерс Дайджест з тією маленькою різницею, що останній журнал був за місяць січень. Чи не можна б журналу Наше Життя прискорити на один місяць?

Михайлина Чабан, Сан Франціско

Як бачите з нашої заяви на початку, ми теж того хотіли б. Нам дуже прикро, що навіть Різдвяне число не прийшло на свята! Але може Ваш докір, зрештою дуже мило висловлений, скорше переконає друкарню, ніж наші домагання! Дай Боже!

Редакція Нашого Життя

ВЖЕ ВИЙШОВ ІЗ ДРУКУ

збірник

ПРОЛІСКИ

Ціна 50 ц.

Відбитка з „Нашого Життя“

Замовляти в Централі СУА

У змагу за „Наше Життя“

Наш заклик в попередніх числах знайшов відгук. Наспіли листи з запитаними і зголошеннями. Тому продовжуємо змаг за передплати „Нашого Життя“.

Коли придбаєте п'ять нових читачок і пришлете їх річну передплату, тоді адміністрація журналу признає Вам даром однорічну передплату, або книжки вартості \$5.00 — із видань СУА.

Нових передплатниць придбали від 12. грудня 1959 до 11. січня 1960:

| | | | |
|------------------------------------|---|------------------------------------|---|
| П-ні Марія Данилів, Філадельфія .. | 5 | П-ні І. Тарнавська, Клівленд | 1 |
| П-ні Іванна Городиська, Шикаго .. | 1 | Д-р В. Білецький, Дейлсавн | 1 |
| П-ні Л. Іваненко, Шикаго | 1 | П. Семен Василенко, Фінікс | 1 |
| П-ні Лідія Яців, Лорейн | 1 | | |
| П-ні Анна Курилко, Сиракюз | 1 | | |

Хто черговий?



Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ПЕРШЕ

Із наших позицій

СФУЖО репрезентує понад 15.000 українок у вільному світі, об'єднаних спільною ідеєю праці для добра України, країн їх поселення та для здійснення кращих ідеалів людства.

(Із Світового Конгресу Українського Жіноцтва в Нью-Йорку, 1959).

Новий Рік, що стоїть перед нами, заставляє кожну організацію перевірити, яку працю вона виконала в минулому році і що перед нею?

Три чверти століття громадської праці української жінки відзначено не на рідних землях, а у вільному світі. Світовий Конгрес СФУЖО у червні 1959 у Нью-Йорку виявив, що помимо того, що на Україні знищено носія тієї праці — жіночі організації — **не знищено духа української жінки**. Жіночі організації продовжують дію у вільному світі й тут українські жінки працюють для добра України.

Український жіночий рух живе!

Світовий Конгрес Українок висказався в обороні українського народу і його суверенних прав на землях України. Зокрема розглянено тяжке становище там української жінки й матері. Разом із тим стверджено, що комуністичні впливи просякають у країни вільного світу. Складаючи програму й ухвали Конгресу, ми бачили ту небезпеку, що зростає. І тому ми поставили виразне рішення — **протиставитись тим впливам ясно й рішуче**.

Небагато часу проминуло від нашого Конгресу, але наші побоювання справдились. Комуністична пропаганда у вільному світі посилалась і те, що діялось досі скри-

то, переводиться явно і з розмахом. Культурний і господарський обмін із ССРСР втягає пересічного громадянина в орбіту совето-фільських настроїв. Захоплення технічними здобутками ССРСР діє серед наших співгромадян, а часті подорожі їх скріплюють це враження, бо не враховують показового характеру того, що їм дозволено оглянути. Цю ситуацію використовують зручно певні впливові чинники і ми є свідками зросту ідейного комунізму у вільних країнах.

Протидіяти цій психозі — це рідко й непопулярно — але konieczно. Цього не можна робити примітивно, бо большевицька пропаганда діє систематично і справно. Тому противажити й протидіяти може тільки зрілий гурт чи одиниця, оснований на великій ідейній силі. Тому треба нам скріпити сили нашої організації і поширювати повну свідомість ситуації серед нашого членства.

Дбаючи про українську родину мо цементуємо підставу, з якої українська спільнота черпає свої сили. Українська родина, що плекає віру і традицію та в тому дусі виховує молодь, дасть силу і змогу протиставитись комуністичним впливам.

Скріпляючи наші організації ми збільшуємо **внутрішні сили українців**. Це є друга наша опора у вільному світі. З тієї позиції маємо змогу шукати приятелів, що ідейно зближені нам і розуміють вагу хвилини.

Бо в цій ситуації ми не відосібнені. Ми повинні шукати піддержки в ідейній силі вільного світу. Це є віра в Бога мільонів християн у світі й засади охорони

прав людини, що є підставою праці Об'єднаних Націй.

У цій ситуації вважаємо, що скріплення внутрішнього фронту українців є konieczно і що скликання Світового Конгресу Українців може створити силу, яка нам потрібна, щоб дати противагу наступові, що йде на вільний світ.

Новий Рік принесе напевно нові умовини й поставить нас перед нові труднощі. Але ми, українки, твердо стоїмо на наших позиціях і з них не зійдемо.

Ірина Павликовська

ЖІНКА В ССРСР

На таку тему виголосила доповідь п-ні Олександра Бойко-Сулима на європейській конференції ІМКА/ІВКА дня 13. грудня 1959. З'їзд відбувся у місцевості Шмі біля Штутгарту.

Доповідниця дала цікаву картину становища і змагань жінки поза залізною заслоною, Підкреслила, що ніде у світі немає таких різких протилежностей між теорією і практикою життя. Жива дискусія була доказом великого зацікавлення публіки.

Другу доповідь на тому з'їзді мала німецька адвокатка д-р Елізабет Шваб, яка говорила про правне становище жінки в Німецькій Федеративній Республіці.

Обидва реферати себе доповняли і дали образ життя жінки у вільному, демократичному суспільстві й в умовах большевицької диктатури.

З'їздом проводила голова Українського Христ. Об'єднання Молоді п-ні Ольга Савицька.

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видатництву.

Із життя наших централей

Союз Українок Австралії

Краєвий З'їзд СУА відбувся у днях 17.—18. жовтня 1959 у Мелборні. Гол. Управа доклала чимало старань, щоб його добре підготувати. Відкрила його голова п-ні Ірина Хом'як, а привітальне слово сказав Пр. Єп. Варлаам. До почесної президії увійшли пп. С. Шуст, А. Голобродська, Є. Дубів, а ділову президію створили п-ні О. Фітьо, голова, п-ні А. Війтович, і Р. Ешан, секретарки.

Почались привіти. Більшість їх зложили усно представники організації, деякі наспіли писемно. Оці побажання успішної роботи створили приятливу, дружню атмосферу, яка підсилалась рефлексіями від Світового Конгресу Українського Жіноцтва. Свідомість того, що жіноцтво перше спромоглося на такий крок, як скликання світового конгресу і весь той обсяг роботи, що її проведено, наповнює гордощами серця українських жінок та підносить їх рішучість і охоту до дальших досягнень.

Обрано відповідні комісії та заслухано звіти Гол. Управи, Стейтових Управ і Відділів. Із звітів видно, що скрізь робота йшла наполегливо. Кропитка й на перший погляд непомітна, але плідна й успішна, залежно від місцевих умов і осіб, які її провадили.

У З'їзді брали участь жінки трьох генерацій: старшої, середньої й молодшої за віком і стажем громадської праці. Старші давали поради, ділились досвідом своєї роботи, молодші слухали і вчилися. Головний же тягар усієї роботи, як це нормально й повинно бути, несли жінки середньої генерації.

Українки стейту Вікторії з головою п-нею Осідач на чолі, були дбайливими і ввічливими господинями З'їзду і сердечно приймали всіх. Столи у залі засідань були прикрашені вишивками і квітами. Все було передбачливо обдумано й виконано. За це належить їм щира подяка.

З'їзд вшанував однохвилинною мовчанкою пам'ять померлих членок Гол. Управи бл. п. Руденко і Венгльовської та зложив поклін пам'яті Степана Бандери, про смерть якого саме наспіла вістка.

Уділивши абсолюторію Гол. Управі обрано її в новому складі, переносючи

осідок її до м. Аделаїди на найближчих два роки.

До нової Гол. Управи увійшли: п-ні Л. Онішко, голова, містоголови — всі голови Стейтових Управ, п-ні Р. Ешан, секретарка, п-ні М. Курко, скарбничка. Референтками стали: п-ні М. Грудка культ. освітньою, пп. І. Хом'як, О. Шевчик, Л. Оршанська — зв'язків, пп. М. Осідач, Л. Гордієва, Л. Чернобицька — пресовими, п-ні І. Мамчак — сусп. опіки. До Контр. Комісії увійшли: пп. С. Ваврик, М. Словачевська, З. Ешан, як члени а пп. Г. Квасниця і Радивил, як заступниці. До Мирowego Суду увійшли пп. А. Голобродська, С. Яворська і Л. Цюрак.

Організація Українок Канади

Програма праці молодечих Відділів завдає всім нашим організаціям багато турбот. Між молодим поколінням і старшими є велика різниця у сприйманні громадського життя. Тому дуже цікаво прослідкувати однорічну роботу молодечого Відділу ОУК у Вінніпегу. При великій рухливості Відділ викazuje охоту перейняти якнайбільше напрямних з Централі, влітаючи в те свої канадійські зацікавлення.

Наприклад членки Молодечого Відділу влаштовують різні забори для дітей у домівці УНО, щоб вони привикали сюди ходити й почувались тут, як вдома. Також влаштовують свято Миколая й діти вже вмють відрізнити цього нашого святого від С-та Класа. Перед Різдом Відділ запросив п-ню Тетяну Кошиць із гутіркою про наші Різдяні звичаї. У березні членки Відділу разом із іншими Відділами ОУК влаштували свято сл. п. Ольги Басараб, в якому перейняли кілька точок (промова й хоровий виступ). Перед Великоднем Відділ перевів курс писання писанок, оглянувши перед тим збірку Осередку Української Культури й Освіти. А тиждень перед святами Відділ запросив членок ОУК продемонструвати їм печення пасок.

Поміж те Відділ живо проявляє себе у місцевій Канадійській Жіночій Національній Раді. Плекає товариське співжиття членок, влаштовуючи товариські зустрічі, ювілеї, прощальні вечірки. Зв'язок із Комітетом Українок Канади та УНО дуже живий. Головує

в ньому п-ні А. Вах, яка з гордістю могла зложити обширний звіт у Жін. Світі.

Показується, що можна зацікавити тут народжених жінок працею в українській громаді. Треба вміло підбирати почини і зв'язувати їх поволі з напрямними централі.

ДЛЯ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Через підготову Конгресу СФУ ЖО ми перервали список громадських діячок, журналісток і вчених, що їх збираємо для гаслової ЕУ. Тепер починаємо їх знов подавати від букви Г:

Гамбаль Марія, нар. 1896, родом Струтинська, журналістка, авторка англословних праць про Україну: "Story of Ukraine" (1932), "Bolshevik Misrule in Ukraine" (1933), "Our Ukrainian Background" (1936), співробітниця англ. частини часопису „Нар. Воля“, проживає в ЗДА.

Гардецька Кекилія, нар. 1898, родом Волянська, журналістка і гром. діячка, співробітниця часопису „Вперед“ і „Наша Мета“ у Львові, справник кооп. „Гуцульське Мистецтво“ у Косові, членка Гол. Управи ОУЖ у Німеччині, СУА в США, членка Ред. Колегії журналу „Наше Життя“.

Гайдіч Євгенія, нар. 1888, педагог-природник, вчила в середніх школах Кам'янця Подільського, мала великий вплив на молодь, заарештована в 1937 р., трималась мужньо на допитах, засуджена на 10 літ заслання. Дальша її доля невідома.

Геркен-Русова Наталія, нар. 1902, мистець, театральний декоратор і театрознавець, родом із Києва, на еміграції з 1920 р. Студювала в Укр. Академії Мистецтв у Києві, продовжувала студії в Німці, Парижі й Празі, тепер проживає в Канаді. Авторка книжки „Героїчний театр“ та статей із мистецтвознавства і літератури.

Гургула Ірина, нар. 1903, етнограф, співробітниця Нац. Музею у Львові. Дослідниця нар. мистецтва, авторка праці про народній одяг, тканини і писанки.

ЧАС Т О ГРОШІ!
Два рази дає, хто скоро дає!

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1960

Жіноча Секція Т-ва „Відродження“

В АРГЕНТИНІ

Секція Українських Жінок при Т-ві „Відродження“ почала своє існування в 1937 р. Тоді постав жіночий гурт при тодішній Стрілецькій Громаді, яка пізніше переорганізувалась в Організацію Державного Відродження України (ОДВУ). В дальшу чергу, знаслідок воєнних умовин ОДВУ мусіло перетворитися в товариство під назвою „Відродження“. Разом із ним Секція Українських Жінок перейшла всю до-рогу.

Свою працю Жін. Секція розгорнула

свій національний прапор, що стоїть там серед прапорів майже всіх держав світу.

Як централія, так і філії СУЖ переводять широку культ. освітню працю, влаштовуючи різноманітні свята, товариські вечори й гутірки. У 1958 р. влаштували Вечір Українського Фольклору та Вишивані Вечерниці.

Зокрема слід підкреслити виховну програму СУЖ. Окрім дитячих імпрез, як Свято весни, Свято св. Миколая та Свято Матері СУЖ оснувала школи



Управа Жін. Секції Т-ва „Відродження“ в Аргентині. Зліва направо: пп. Анна Пікевич, Климентина Атаманюк, Анастасія Полозанська, Н. Кіршбергер, Ніна Онацька, Ольга Бандура, Валентина Мушинська.

Women's Division Board of the organization "Rebirth" in Buenos Aires, Argentina.

в різних напрямках. Найбільше проявила себе у збіркових акціях на різні цілі. Головну увагу спрямувала на посилення Бойового Фонду, але багато пожертв ішло в допомогівих цілях. Окрім того СУЖ дбала про влаштування шкіл українознавства в більших скупченнях українського робітництва у місцевості Док Суд.

Згодом постала Жін. Секція при кожній філії „Відродження“ а тепер разом їх є 5. Їх працею керує СУЖ, що знаходиться при централі „Відродження“ в Буенос Айресі. В цій секції згуртовано 90 членок.

У 1949 р. СУЖ при централі влаштувала перший з'їзд свого членства з широкою програмою. При тій нагоді зорганізовано гарну виставку українських вишивок, яка тривала 8 днів.

За ініціативою й старанням СУЖ приміщено в Базиліці Люхан україн-

українознавства у Мендосі. У травні 1959 започатковано світличку для найменших з навчанням рисунків, пісень і танків. Треба сказати, що в цьому СУЖ переборола неабиякі труднощі, а з них чи не найбільшу — байдужість батьків. Приходиться не раз боротись за кожную дитину, бо дуже мало є батьків, що охоче привозять своїх дітей.

Секція Українських Жінок при „Відродженні“ співпрацює не тільки з братніми організаціями, а також із Союзом Українок Аргентини та Жін. Секцією при „Просвіті“. Спільно з ними влаштовано кілька репрезентативних імпрез, як 70-ліття жін. руху і свято в честь 500 погибших.

Недавно тому у дні 7. листопада 1959 відбувся З'їзд Жін. Секцій при „Відродженні“, що дав перегляд про-робленої праці. Членство СУЖ скрі-

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

Заклик про літературний конкурс СФУЖО появився вже в загальній пресі. Саме в часі, коли фундаторка цієї літературної нагороди — Маруся Бек, з ініціативи громадянства Дітройту, відзначила 25-літній ювілей громадської праці. Удільнення нагороди в 1960 р. буде гідним завершенням її свята.

Пригадуємо, що реченець конкурсу на новелю або сюжетне оповідання закінчується дня 31. березня 1960 р.

ЗГАДКА ПРО ЛУКЖ

Інформаційний Бюлетень Союзу Католіцьких Жіночих Організацій (СОКАЖО), що виходить у Парижі, відмітив корисно працю Ліги Укр. Кат. Жінок Канади. Зокрема підкреслив, що в Торонті на свято Благівіщення відправлено окреме Богослуження за тих, що переслідувані поза залізною заслоною. Редакція Бюлетеня долучується до молитви ЛУКЖ-у і висловлюється з признанням про старання Ліги.

ВИХОВНА КОМІСІЯ СФУЖО

Дня 13. листопада відбулась у Філадельфії нарада Вих. Комісії під проводом п-ні Ірини Пеленської щоб передискутувати плян виховної рефертури та оформити засяг праці.

Плян праці, що його опрацювала п-ні референтка одобрено. Засяг праці Комісії обіймає тепер наше поселення в ЗДА, враховуючи те, що в Канаді таку Комісію засновано ще в бігу підготовки до Конгресу СФУЖО, а в Австралії, Південній Америці й Європі такі Комісії постануть.

Виховна Комісія оформилась у такому складі: п-ні Марія Стратієнко, голова, п-ні Ганна Ракоча-Білинська, місто голова, а п-ні Татяна Горащенко секретарка. Членами Комісії є — К. Гардецька, О. Генгало, Н. Іщук, К. Кульчицька, д-р М. Струтинська,

Як завдання на найближчий час намічено світлиці для наших найменших і виховний семінар для матерей.

Комплет „Громадянки“ (7 чисел) коштує \$1.00.

пилося на душі й постановило продовжувати й поширювати її.

- Ukrainian Woman -

O U R E N G L I S H C O L U M N

Understanding

As The World Refugee Year goes on, new items are accomplished on its program. Lately came news that 19 tubercular refugee families emplaned from Rome to Canada, and will enter this country as the first group of refugees with TB ever to be admitted, without sponsors, to an overseas country. Their future is settled: the sick will be sent to Sanatoriums, the families will be housed nearby.

These accomplishments are born out of the consideration and good will of the peoples of the Free World. They are features of a well-planned, and sponsored program of help. It requires, besides understanding, much financial help to carry it out.

We must use this money wisely. Our Mother and Child campaign, serving to help the children in the DP Camps of Germany and Austria is led with great effort. But, we could help in another way — by serving the cause of refugees in the Free World.

Many of us, remembering the first steps of our migration, or the first days or months in the country of our settlement recall vividly the strange feeling of that period. The new country, the unknown language, the hardships of living and accommodation, the influence of the climate — all these are poignant memories, which everyone had to overcome, and finally did somehow. The immense strain of it is deeply engraved in the memory.

When you think of those hard days, your mind dwells on some small items which brightens them up. Signs of consideration, understanding of your situation, and even compassion appear. The few people who took time to lis-

ten to you or tried to find a solution to your difficulties were a ray of hope. Their efforts helped immeasurably to lighten, and shorten this period of befogment every refugee has to cope with.

The issue is clear. While it is not possible for us to increase the money we spend for the children in Germany and Austria, or start great campaigns in immigration and naturalization circles, we can work for UNDERSTANDING. And, we can popularize the needs and hardships of refugee life, in order to make it comprehensible.

Can this be useful? A lecture or a meeting does not bring help to those in need. But it can promote understanding of his state of mind. We could learn there about his background, his homeland, the cause of his flight, the hardship of the travel, the longing for quiet and peace. From this background understanding would come, not only of the refugee's path, but of the world's situation.

Also, in this process of evaluating the refugee's problem ingenious minds might discover simpler and surer ways to handle the growing travel of mankind, over the earth, that has burst upon us with the suddenness that Spring sometimes does. With the elimination of time and space a Springtime of knowledge has come to humanity. The more travel, the faster the tensions lessen; the more we understand each other's problems, we can lend a helping hand. The inhibitive Intourist system, by contrast, would soon look antiquated, its secretiveness ineffectual.

Let us try this. We could start it on each level of our relations. Our headquarters could promote

it nationally, or Regional Councils with their fraternal organizations, our branches in their vicinity.

There is no need to be concerned about the process. Experienced social leaders will find the most effective way. It can be a lecture, an exposition, an anniversary, a social evening. But it would serve the purpose to spread understanding for refugees in the Refugee's Year.

THE CONGRESS OF THE INTERNATIONAL COUNCIL OF WOMEN

In May, 1959 the Executive Meeting of the ICW met at Vienna and dealt with various matters. Under the presidency of Mme. Lefauchaux several Standing Committes were working, and preparing the material for the next Congress, which will be held in August 1960 in Istanbul.

The International Council of Women was founded in 1888 in Washington, D. C., through the efforts of groups of American, English and French women. Now it unites women's organizations from 40 countries. Its last Congresses were held in Helsinki (1954), and Montreal (1957). Both were attended also by prominent Ukrainian workers. Mrs. Helen Lototsky, President of the UNWLA was a member of the American delegation, and there were also many Ukrainian guests from USA and Canada. J.W.P.

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

Вашій приятельці —

це ПЕРЕДПЛАТА

„НАШОГО ЖИТТЯ“!

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1960

Folk Costumes Show

The long planned program showing Ukrainian folk dresses by the No. 43 UNWLA Branch in Philadelphia was held Dec. 26, 1959. Much work was involv-



Folk costume of the Poltava region became the representative costume of Ukraine. Miss Martha Bohachevsky modeling.

ed gathering, throughout the USA, the seven most characteristic costumes from all regions of Ukraine, in addition to the variations in each type.

The organizers also had another purpose in mind: developing the whole variety of Ukrainian folk costumes, and especially to present a costume so characteristic and representative of all, that even a stranger would recognize it as Ukrainian.

This was not easy. The seven costumes of Ukraine have their special features, and particular beauty. Each has its own design, deriving from regional circum-

stances and historical formation. Which of them should be the most appropriate?

Long ago the question was decided. In the region of Poltava, in the center of Ukraine, where the Ukrainian language is preserved in its purest form, the folk costume also reached a rich, artistic design. The Ukrainian theatre, very active in the second half of the 19th century, adapted this costume to its performances. It represented Ukraine, in the neighboring countries, and on the stage. And, together, with Ukrainian music and song achieved great popularity.

Without doubt the most representative Ukrainian costume is that of the Poltava region. But, while the theater helped to spread it, it changed its features to suit its own purposes. Profuse trimmings and ornaments were added on the stage, which detracted from its original beauty. The Ukrainian costume, used now by many, is far from being really pure. The enormous wreaths, the loose, lavishly embroidered jackets, the white aprons, all these are items which further its falsification.

Realizing this, the organizers of the show presented several genuine costumes of the Poltava region. The costume of a girl, a married woman, and a child appeared on the stage. The ladies, and the small girl who modeled them had the right type of Ukrainian figures, and were applauded by the audience. The very beauty of the costume was a good lecture in itself.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

The program closed with songs and dances. The vocalist, Veronica Cehelsky sang folk songs; and the dancers Irene Melnick, Martha Lucyshyn and Tania Diakiv pirouetted in folk dances. A group of men and women, Carpathian mountaineers, sang and danced, accompanied by their own orchestra made up of a violinist, M. Hawryliuk, cymbalist, M. Hodowanets, flutist, I. Pletinchuk, and drummer J. Hladiy. Therefore the rhythm and melody were genuinely real.

The idea of 43 UNWLA Branch was successful. A young student, asked about his impression answered right away: "Oh, it was all right. I saw a piece of real Ukraine." Could you have a better appreciation of this evening?
L. B.



One of the seven Ukrainian regional costumes. Miss Zylava modeling a costume from the region of Dnister.

DO YOU LIKE OUR ENGLISH COLUMN?

The editing of Ukrainian Woman is a puzzling matter. "More English pages," a reader is writing. "Please write more about UNWLA affairs," another is shouting. "We need more advice about organizational work." "I am just a housewife, and would like to have good Ukrainian recipes," says a third reader.

Welcome indeed are letters to the editor, but they are too few. We would be glad of letters of criticism, of helpful suggestions, or letters of appreciation of what you read. Our question to you is — How would you like to have your English page? Give us your opinion, and we will do our best to comply with your wishes.

With your help we start a new year. Let us make it better than before.

Editorial Board.

EDUCATIONAL COMMITTEE OF WFUWO

The Educational Committee, under the presidency of the Educational Chairman, Mrs. Irene Pelensky worked out the project of a seminar for young mothers. The seminar will last six weeks, with weekly meetings, lectures and discussions. The lectures will be given by able teachers, psychologists and physicians. Stress is laid on lively discussions, which should involve every mother present. The seminar will be closed save to the panel discussion of the attending mothers.

The first seminar of this kind will be held in Philadelphia, Pa., in February 1960.

A UKRAINIAN DANCER

Oksana Wikul, a Ukrainian dancer, after a long absence, reappeared with her dances in the Ukrainian Literary Club in New York. She gave a performance of her recently created dances on Ukrainian themes. Some of them represent a figure, like the Sorceress; and others are variations

of different Ukrainian folk dances.

Oksana Wikul started her dancing in 1941. She received her training in the Classic Ballet School in Prague, where the famous Nikolskaya was then teaching. After World War II she performed in West Germany, dancing for USA army units. Be-



Miss Oksana Wikul in the costume for her "Podolian Dance."

sides that she created dances of Ukrainian mythology, which were performed by Ukrainian children.

True artist that she is, she does not limit her dancing to

classic style alone. She creates her own style of movements, based on free expression of her face and limbs. Her costumes are well chosen.

The Ukrainian public greeted her reappearance with gratitude.

WUCWO INTERNATIONAL DAYS

"Active for Christ and active in the world" was the dominant idea of the International Days held in Paris, October 13, 14, and 15, 1959.

Conscious of the difficulties arising in the work of evangelization, two hundred Catholic women convened to study it in the light of faith. Work was carried on in four languages, German, English, Spanish and French.

The Ukraine in exile, was represented by Miss Martha Kalytowska of Paris, who was assigned through the Ukrainian Catholic Women's League of Canada. She took part in the work-group studying the problems of the lay Apostle in countries with a Catholic minority.

Збірник для дітей
„СРІБНА ЗІРКА“
Коштує 50 ц.
Замовляти в Централі СУА

UNWLA Highlights

ANNUAL MEETING

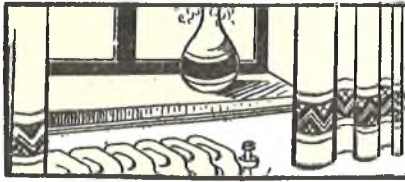
On January 23 and 24 an annual meeting of Board Members will be held in Philadelphia, Pa. It is the first meeting after the XII Convention, and will deal with all matters concerning 1960.

UKRAINIAN HEROINE'S MEMORIAL DAY

The main event of February and March in our Regional Councils is the Ukrainian Heroine's Memorial Day. All Branches cooperate in the progress and publicity of this important meeting. Please see to it that it should be the same this year.

SOCIAL EVENTS

There are many social events in the next months, arranged by the Branches of UNWLA. Try to attend some of them, especially the dancing parties featuring embroidered dresses. The exhibiting of the dresses by the models, and the awards are very interesting.



У НАШІЙ ХАТІ

Добір назв

КВАСИВО І КОНСЕРВУВАННЯ

Традиційна на Україні заготівля городини і садовини на зиму з метою її збереження й надавання певних смакових якостей відбувається у вигляді квашення, а готові квашені продукти (капуста, буряки, яблука й ін.) мають назву **квасиво** (вживають його тільки в однині). Близький до квашення спосіб — **соління** (не „засолювання“, чи „засіл“, як тепер уживають на Україні під впливом рос. „засолка“). Рідина, що утворюється в наслідок обох цих способів називається **росолом** („огірки в росолі“; не плутати цього слова з західньо-українською назвою страви „росіл“). До **квасива** й **соліва** для ліпшого смаку додають **смако-вої** (у „радянській“ термінології „пряної“) **зеленіни** — кропу, петрушки, вишневого листя, стручкового гіркого перцю, а також чашнику, хріну тощо.

Інший, складніший, спосіб заготівлі — **маринування**, а готовий продукт — **маринада** (жін. рід; на Україні тепер під російським впливом уживають цього слова в чоловічому роді — „маринад“, а на зах. Україні „марината“). Маринадний розчин утворюється з розчинених у воді соли, цукру, оцту (не „уксусу“, як тепер уживають під рос. впливом на Україні), а до нього додають **лаврового листу** (не „бобкового“, як кажуть на західньо-українських землях), **перцю** чорного і запашного (а не англійського), **гвоздїку** (гвоздїка, а не гвоздик), **цинамону** (а не кориці), **мускатного горїха** тощо.

Новішими часами особливо поширене фабричне **консервування**, поєднане з процесом пастеризації й герметичного закупорювання. Консервують у **бляшанках** (не „пушках“ — зах.-укр. льокалізм) і **слїбках**. Разом готові продукти називаються **консервами**, і це сло-

во має тільки множину. Коли треба визначити кількість, то кажуть „дві бляшанки“ чи „два слїбки“ тих чи тих консервів. Консервують усяку городину і садовину.

Ч.-Ч.

Кімнатні квіти

ЗЕЛЕНА ЛЕЛІЯ

Однією з найбільш витривалих звисаючих кімнатних рослин — це зелена лелія, якої ботанічна назва „*Chlorophytum comosum*“.

На її довгих стрічковидних листках є з обох сторін білі пасмуги. Характеристичне для неї те, що щойно відквітнувши, вона починає звисати. Цвіте лиш здорова й сильна рослина, випускаючи з середини довгі квітні гони, на яких появляються непоказні білі квіти. По відквітненні треба їх усунути, але гони залишити, бо на них постають нові рослини. Оце й є ті звисаючі частини зеленої лелії.

Як кімнатна рослина зелена лелія дуже витривала. Коли стоїть у повному сонці, тоді білі пасмуги на листі виступають виразніш, а коли в тіні, то вони нераз зникають зовсім. Влітку зелена лелія потребує багато сонця й води. Дуже добре почувається тоді на балконі або в квітнику. Додаток рослинної поживки або навіть розрідженої гноївки дає лелії гарний, здоровий вигляд.

Дуже легко розмножується молодими відростками, що постають на квітних гонах. Можна також розмножувати подїленням вазонка у березні-квітні. Задовольняється звичайною городовою землею з додатком торфу. **Роман Коцик**

Дбаймо про наше здоров'я

ЖИЛЯКИ

У багатьох жінок під час вагітності розвиваються жилики. В Англії почали виробляти тепер гумові штани, що запобігають поширенню жил. Ще немає відповідного моделю, що його могли б усі беззастережно прийняти. Деякі лікарські круги висловлюють сумнів, чи не стискають вони живота. Але промисл прабує в тому напрямку, щоб удосконалити цей виріб.

ШЛУНКОВІ НЕДОМАГАННЯ

Досліди виказали, що під час подорожей у людей дуже часто виринає розвільнення і в умовах подорожі його важко припинити. Причини цього явища не устійнено. Подорожний Здоровий Інститут розглядає тепер спільно з Медичним Каледжом Університету Корнел ці причини і фінансує досліди над шуканням ліку.

ТИПИ СЕРЦЕВИХ УДАРІВ

Серцеві захворювання проявляють себе звичайно ударом, бо попередніх, легких познач людина звичайно не зважає. А серцеві атаки є звичайно троякого роду. Це є тромбоза, себто згусток крові в судині, звичайно сполучений із затвердженням артерій. Або емболія, себто згусток крові, що входить у кровну судину мозку. Вкінці вилив крові, сполучений із ствердженням артерій.

Які є позначи цього захворювання? Нераз людина відчуває труднощі в руханні рукою чи ногою, що триває кілька хвилин або й годину. Часом утруднює володіння мовою або ослаблення мускулів обличчя. Все це перестороги, яких не слїд легковажити. Треба засягнути поради лікаря й перестерігати певного лікування, щоб недуга не погіршилась.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД є підвалиною праці УККА.
Не забудьте чимскоріше вислати свій Національний Даток за 1958 р. на адресу:
302 West 13th Street, New York 14, N. Y.
UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA, Inc.

Як водиться?

Ви подали в ч. 10 Н. Ж. вісім правил, що їх треба перестерігати при їжі. Та всеж проминули Ви деякі трудні ситуації. Наприклад, що робити з кусниками їжі в роті, що непридатні? Чи можна виплюти їх на тарілку? Найбільший клопіт із рибою й іншим морським харчем. Як позбутись остей рибних у приличний спосіб?

Молода мати

Я зазначила, що подаю у восьми точках тільки загальні засади. Ваш запит торкається вже окремої ситуації. Є таке правило, що коли страву їмо ложкою, тоді непридатні частини, як кісточки з компоту видобуваємо теж ложкою з рота. Якщо їмо руками (виноград, оріхи), тоді теж руками позбуваємось кісточок чи лушпинок.

Риба творить виняток. В засаді стараємось рибу очистити з остей ще на тарілці. Але це не завжди вдається й нерозумно почуємо ости щойно в роті. Тоді маємо право вибрати її пальцями, закриваючись серветкою.

Однак ніколи не слід випльовувати якоїсь частинки їжі з рота. Це вважається дуже немодно і звертає на себе увагу.

Тітка Христина

МОДНИЙ ПОРАДНИК

Мое хутро старе, але мені шкода його викинути. В який спосіб можна б його ще використати?

Ганнуса

Дуже зручне використання приношеного хутра у формі підшивки до плаща. Коли воно сіре, тоді можете покрити його сірим або чорним сукном, коли воно чорне, тоді гарно виглядатиме синій верх.

А коли не бажаєте того роду нагортки (її можуть носити тільки струнки жінки), тоді зладьте собі з хутра пелерину. А з кусників, що залишаться, вийде напевне зарукавок і берет, що тепер дуже модні. Або можете видобути з нього комір до плаща чи прикрасити капелюх.

Чи конечні є довгі рукавички на вечір? Читачка з Шикаго

Так. Особливо, коли суконка є без рукавів, або з коротенькими рукавцями. Найбільш поширені — білі й чорні рукавички. Однак, коли хочете бути дійсно елегантною, тоді підбирайте

рукавички того самого кольору, що Ваша сукня або контрастові, що гармонізують з вечірньою нагорткою чи торбинкою. Наприклад до білої сукні підберіть срібні черевички, волошково-синю торбинку і такі ж рукавички.

Треба пам'ятати, що до їдженя треба рукавички скинути, а тільки напитки можна брати в рукавичках.

Віра Ке

КОБ' МЕНІ ЧЕРЕВИЧКИ...

Гарне взуття — це необхідний детал нашого одягу. Як його достосувати до кожної нашої появи?

Наше око привикло вже до гостроносих черевичків, що тепер такі модні. Вони не викликають у нас ні здивування, ні заперечення. Проте, коли добираєте взуття до одягу, вибирайте таке, щоб не було скрайно модне. Тоді цей черевичок протриває довше і зможете носити його до різного вбрання.

Віра Ке

ЯК ПРИКРИТИ ШПИЛЬКИ?

Багато галасу викликає волосся, позакручуване у шпильки! Молода красуня не застановляється над тим, що вона не повинна показуватись із такою головою. Але дбайливі косметики вже видумали щось! Кожна шпилька, що служить до закручування волосся, тепер засіблена в невеличку кольорову кокарду. І коли красуня настроїть собі їх цілу голову, тоді цікаво й приманливо виглядає.

МЕШКАНЕВИЙ ПОРАДНИК

Чи ідальня мусить бути з вітальнею в одному тоні? Стіни які? А який килим? Мої меблі оріхової краски.

З. С.

Мабуть у Вашому мешканні ідальня лучиться з вітальнею в одну велику кімнату, як це тут часто буває. Та це ніяк не є спонукую до того, щоб улаштувати їх в одній красці. Воно навіть гарно, коли меблі будуть відрізнятись від себе, а враз із тим і всі додатки до них. Адже кімната звичайно переділена виступом стіни чи якимсь іншим способом.

Якщо Ваші меблі оріхової краски, тоді треба підібрати контрастові стіни й килим на підлогу. Наприклад — блідо-зелені чи золотисто-жовті тапети і брунатно-ржаву застілку на долівці. Таких кольорових схем доволі ба-

гато. Та розважте наперед, де думаете примістити вишивки й кераміку, що про них писали Ви в давніших числах. Якщо в одній із тих кімнат, тоді треба ще більш обережно добирати кольор стін і килима. Про вміщення й достосування вишивок подамо незабаром окрему статтю.

ЗАКАЛЕЦЬ У ПЕЧИВИ

Колись це було пострахом наших бабунь. Тоді коли в кожній хаті на Різдвяні свята пекли медяник і маківник, а нерозумно і бабку до кави.

Теперешні господині вже не печуть багато дріжджевого печива. Але й їх кортить поставити щось свіжо спеченого на Різдвяний стіл. Тому й їх мучить нерозумно думка, як остерегтись того зловіщого закаляця?

Тісто мусить під час печення підрости, щоб не втратити легкостворюваності. Що властиво його підносить? У першій мірі дріжджі, що — з'їдаючи цукор, виділяють алкоголь, а цей у печі під впливом тепла побільшує свій об'єм, тим самим побільшує об'єм тіста. Кажемо — тісто росте. Висока температура печі сціплює тісто, але гази з нього виходять, отже тісто стає губчасте.

Та коли температура печі занижка і не вхопить цього моменту, коли побільшені гази виходять із тіста, тоді тісто опадає й закалець готовий. Рівнож непотрібно пересування в печі — воно зрушує тісто. Газові міхурці прориваються, а тісто опадає. Наслідки — знов маємо закалець.

Отже як бачимо: найкраща протидія — добре вигріта піч і спокій.

ПРАЦЮЙМО В РУКАВИЧКАХ

Бажаючи вдержати гарно плекані руки, треба виконувати всю грубшу роботу в рукавичках. Особливо, коли приходиться працювати надворі при всякій погоді. Тоді все ж таки треба намазати їх спеціальним кремом. А коли хочете охоронити нігті, встройте їх перед роботою в мило. Це їх скріпить і вони не будуть ломитись. Увечері перед сном помасуйте руки доброю олією і надягніть на ніч нитяні рукавички.

Збірник для дітей
„ВЕСЕЛИЙ СТРУМОК“

Ціна 50 ц.

Замовляти в Централі СУА

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1960

Українська ВИШИВКА

ВЕЧІРНІ СУКНІ

(Проект Христі Зелінської)

На Вишиваних Вечерницях щораз більше показуються цікаві моделі! Ось два цікаві зразки для різних постатей.

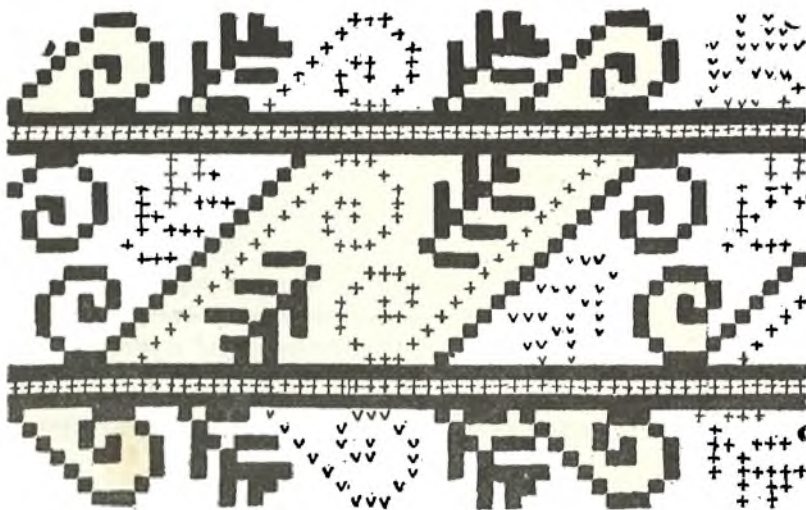


1. Сукня з кольорового шантургу. Обтислий станичок без рукавів. Широко скроєна спідничка, нашита на „пелан“, що розширює її відповідно.

Взір приміщений на придолі в усій ширині і вужчою смугою вище. Поодинокі мотиви покидані довкруги вирізу.

2. Сукня з білої матової сати́ни. Тісний станичок, довга спідничка. Вся прикраса збігається у стані. Широкий пояс вишиваний чорно-червоним узором. Від пояса розбігаються вгору і вниз гостро закінчені смуги, заповнені рідко виконаною косичкою.

Сукню доповнює коротка вечірня нагортка у красці вишивки.



12

БУКОВИНСЬКИЙ ВЗІР

Хрестиковий взір, виконаний у двох або трьох красках. Кольори треба достосувати до тла: при кремовому — чорне й помідорове, при голубому — синє й цеглясте, при зеленому — брунатне й помаранчеве.



Юшка з риби

Потрібно:

- 1 ф. риби
- 1 ф. картоплі
- 1 цибулина
- 1 лавровий листок
- 2 горошини перцю

Рибу почистити і зрізати м'ясо з кісток. Кістки залити двома літрами холодної води і варити годину. Потім додати цибулю, лавровий лист, перець, сіль і продовжувати варити ще 30 хвилин. Зварений бульйон процідити, покласти в нього обчищену, нарізану картоплю і поставити варити, а коли закипить, додати відокремлене від кісток м'ясо і варити до готовності.

Подаючи на стіл, посипати юшку зеленню петрушки.

Капусняк із кашею

Потрібно:

- 1½ ф квашеної капусти
- петрушка й морква
- ½ цибулини
- 2½ ложки масла для капусняка
- 1 ложка масла для каші
- 1 склянка гречаних круп
- 2 горошини гіркого перцю

Зварити росіл з кісток, петрушки, моркви і цибулі. Квашену капусту добре віджати і підсмажити на маслі. Потім підлити росолом і тушувати (душити) аж буде м'яка. Заправити меленим перцем. Окремо підсмажити гречані крупи і з додатком масла зварити кашу. Подаючи на стіл, в талілку покласти капусту і залити її росолом. Окремо подати гречану кашу.

Сосиски (ковбаски) на грінках

Потрібно:

- 2 пари сосисок
- 24 скибки булки, як на канапки
- 1 ложка масла
- густа підлива з хрону

Спарити сосиски (ковбаски), обчистити зі шкірки, порізати на частинки. Перед тим помастити булки маслом і уложити їх густо на вимашеному листі (блясі). Те-

пер укласти сосиски на грінках і залити густою підливою з хрону. Запекти в печі, вибрати на плоску салатницю і подати.

Свинина, тушкована з капустою й яблуками

Потрібно:

- 1 ф. свинини
- 2 ф. свіжої капусти
- 2 яблука
- 3 ложки масла
- 2 цибулини
- 1 склянка бульйону

Свинину промити, покласти на сковороду з розігрітим товщем і смажити до готовності. Смажену свинину нарізати шматочками. Сміжку капусту дрібно пошаткувати, добре перетерти з сіллю, тушкуювати 25—30 хвилин і змішати з посиченою, злегка обсмаженою цибулею. Із яблук виїняти насінники і покрити шматочками.

У ринці укласти верствами капусту, нарізану свинину й яблука. Кожну верству треба поливати розігрітим маслом. Потім залляти бульйоном, накрити покриткою і тушувати на плиті або в печі 30—40 хвилин.

Із книжки „Українські страви“, Київ, 1957.

Салата з квашеної капусти

Потрібно:

- 1 ф. квашеної капусти
- 1 цибулина
- дрібка цукру
- 3 ложки олії
- помідорові повила

Капусту посікти, додати січеної цибулі, цукру, олії і помідорових повил до смаку. Добре вимішати. Приладити на 1—2 год. перед їжею.

Колочена квітна капуста

Потрібно:

- 1 квітна капуста (каляфіор) сер. величини
- 2—3 картоплини
- трохи молока
- 1 ложечка масла

Зварити квітну капусту в солоній воді, викинути на сито, перетерти. Окремо поколотити зварену картоплю. Вимішати картоплю з квітною капустою, розвести гарячим молоком, щоб було вільне і

вбити легко на кухні. Подаючи на стіл, додати ложечку масла.

Горіхове печиво

Потрібно:

- 1½ горнятка борошна
- 4 ложки масла
- 2 жовтка
- 5 ложок цукру
- 2—3 ложки білого вина
- порошку до печива на кінець ножа

На масу:

- 8 унцій лущених оріхів
- ½ горнятка цукру-мучки
- кілька ложок вершків (сметанки)

Масло втерти з жовтками, розвести вином і добре вимісити з мукою й цукром. Розтачати тонко, як локшину і вирізувати трикутнички. Мастити горіховою масою, потім склицею і пекти на середньому вогні.

Оріхова маса: Оріхи посікти дрібно, змішати з цукром мучкою і розвести кількома ложками вершків (сметанки) або молока так, щоб не було надто рідке. Раз зварити і прохолодити.

Склиця: Білка втерти з цукром-мучкою так, щоб можна масу розвести ножом. Додати кілька краплин цитринового соку.

Коржик із смаженою трояндою

Потрібно:

- 2 яйця
- 1 склянка цукру
- 1 ложка заварюваної троянди
- 4 унції січеного мигдалю
- 4 ложки сухариків (тертої булки)

Якця втерти з цукром так, щоб було зовсім гладке (як на склицю). Додати до того троянду, мигдаль і сухарики. Вимішати все добре, викласти на оплаток і пекти (засушити) в легкій печі.

Подала **Євгенія Котис-Ясеницька**

Куховарські приписи

Н. Костецької

ГОРОДИНА й ОВОЧІ

Ціна 60 ц. за зшиток

з пересилкою 65 ц.

Замовляти в Централі СУА.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1960

Олена Цегельська

Різдвяна пригода Галюсі

На сам Свят-Вечір, коли всі мами є вдома, мама Галюсі мусила йти до праці. Вона медсестра, а хворих не можна лишити без опіки, навіть у таке велике свято. А треба знати, що Галюся живе лиш із мамою. Часто, коли мама відходить, дівчинка остається сама. Але вона не боягуз, недаром уже від вакацій — учениця першої класи — сама ходить до школи.

Мама обіцяла в год. 4-тій бути вдома, бо мали вечором бути в них гості. Вже зраня мама постаралася про все потрібне до Свят-Вечері. А по полудні прибігла до Галюсі на часочок тета Йогася, що жила тут недалеко.

Обі з тетою святочно накрили стіл. Під стіл положили малу вязочку сіна. Галюся положила під скатерть теж кілька пучечків, а на кожному розі стола — зубчик чашнику — бо це так годиться, так велить старий звичай, так, то для здоров'я. Ще поклали на стіл свячену просфору, а свічки перев'язали блакитно-жовтою биндою.

— Ну, — сказала тета, — дожидай тут терпеливо мами, а я побіжу ще до своєї хати! До побачення, Галюсю! До вечора, до першої зірки! — Та й пішла.

Галюся осталась сама, скучно їй. Уже пізно, минув означений час, а мами як нема, так нема.

Не видержала, скоро одягнулася в плащик і шапочку, взяла торбинку, що в ній був ключ від хати і дещо грошей, та й побігла до автобусової зупинки зустрічати маму. Добре знала, де мама висідає.

Надійшов один „бас“, другий, третій... а мами не видно, не приїжджає. Аж тут дівчинка пригадала собі, що ще має зайві гроші.

— От, — подумала, — замість стояти тут, побіжу он за провулок і куплю мамі брошку, бо вона свою загубила, та долучу до подарунку.

Прибігла до вітрини крамниці.

— Ні, нема таких дешевих, самі дорогі...

— А може в другій, це недалеко. Також нема нічого пригожого. Та



Яке це чудо, що якраз цей Дам'ян зацікавився нею!

й без надуми перейшла перехрестя великої вулиці, де її око манили величезні вітрини багатих крамниць великого міста. Вони повні прикрас, брошок тощо.

— Є, — зраділа — є така брошка... за доляра!

Вступила до крамниці і купила. Ось буде несподіванка!

Та ба! Ледве вийшла на вулицю, розглянулася сюди-туди і чомусь... світ їй відминився. Не знає куди їй

вертатись. Чи йти прямо, чи звертати вбік? Та взагалі, що це за такі вулиці? Куди ж вона забігла?... Стала, задумалася, зажурилася. От, запитала б поліциста! Та ні, не знаю ще добре його мови, соромно, що я така велика, так близенько хати, та не знаю дороги, — подумала. Та й побігла навмання. Крутила то вправо, то вліво, а все незаними площами, вулицями. Аж вкінці, до краю змучена, опинилася біля якоїсь церковці. І знов побігла та й побігла. А це що таке? Знов та сама церковця перед нею. І наче щось тягне туди. Вона відчинена, хоч Богослужби не чути.

— Ану, вступлю, — подумала, — чей же хтось там є і пожалує мене... О, як страшенно болять мені ноги! Як шумить у голівці, яка я стомлена! Хочеться пити... Ох, води!

Дівчинка останками сил, несміло, навшпиньках увійшла в церковцю. А там якраз пластуни прикрашували вертеп то квітами, то жарівками, то смерічками. А в яслах малий Ісусик простягав ручку, наче кликав Галюсю до себе. Не видержала дівчинка. І... як не впаде перед яслами на коліна, як не розплачеться і як не зачне жалісно крізь сльози шептати:

— О, мій солодкий, новонароджений Ісусику! Дай мені вернутися до мами! Я заблудилась! Не знаходжу рідної хати. О-о-о! Ах! Змилуйся, Ісусику! Поможі мені!...

І вже сили її опускають, хилиться вниз, умліває... Аж чує: вхопили її чиїсь сильні руки і винесли з церковці. Хтось допитує її про батьків, адресу хати тощо. Хтось жалує її, але не бачить хто це такий, бо сльози заливають їй личко й очі...

А в хаті, у мами, тим часом розпука. Пропала Галюся. Якраз на самий Святий Вечір... Чи схопили

Щасливий Святий Вечір

Сьогодні Марічка дуже поспішала додому. Насилу дочекалася вона останньої години навчання в школі. Сьогодні Святий Вечір, а завтра Різдво. Марічка дуже любить Різдвяне Свято. Тоді так гарно вдома, так гарно в церкві...

Мабуть мамуся вже прилагодили Святу Вечерю. А ялинку ще вчора тато приніс знадвору й Марічка вже прикрасила її: і яголик вгорі під зіркою, і кольорові ланцюжки й золоті горішки... Тільки все якось не так весело на душі, як завжди було в цей вечір. І тато й мама потихеньку сумують. Це теж бачить Марічка й знає чому... Ось уже скоро рік, як братік Юрко поїхав від них у далеку подорож на великій кораблі. Він минулого року закінчив морську школу та поступив на службу до морського флоту. Часто присилав він листи до тата й мами, багато цікавого в них оповідав про всі ті країни, де встиг уже побувати, і ніколи не забував він своєї сестри — Марічки. Завжди кілька привітних, веселих слів було для неї. Завжди обіцяв привезти Марічці гарних

її бандити? Чи де попала під авто і вже не живе?... І мама і тета телефонують на всі сторони. Ні, нема... Ніхто не бачив... Не знаємо...

І мама руки ломить, плаче. Аж у цю сумну хвилину телефон. Мама слухає:

— Галльо! Тут старший пластун Дам'ян Книш, ваш добрий знайомий, пані добродійко. Ви мене торік у лікарні доглядали, коли я був звихнув ногу.

— Ага! — Мама нетерпеливо пригадає собі. — Ну, і що ти мені скажеш, Дам'яне?

— Подаю вам вістку: Ваша Галюся заблудила. Є під моєю опікою. За десять хвилин привезу її до вас. До побачення!

Від цієї вістки мама захиталася, мало не зімліла. Її дитина, Галюся, знайшлася! І яке це чудо, що якраз цей Дам'ян зацікавився нею!...

Швидко вже мама обняла свою віднайдену доню. І по закінченій Свят-Вечері всі радісно заколядували: „Нова радість стала...“.

гостинців зі своєї подорожі, а... от уже другий місяць, як перестав писати... Мама й тато питали скрізь, що сталося й от сказали, що під час великої бурі на океані той корабель, де був Юрко, розбило й досі не знають, де всі люди з корабля, хто живий, хто загинув, але потішають, що мабуть усі врятувалися, тільки ще не мають вістки про них. Це все бентежить, смутить маму й тата й Марічку теж...

І яке ж це буде свято без Юрка?.. — З такою думкою добігла дівчинка додому та перестрибуючи по два-три ступні піднялася по сходах і ввійшла до їхнього помешкання. Вже темніло. В ідальні коло ікони мамуся засвітила лямпаду. В світлі її привітно всміхалася на іконі Мати Божа до Ісусика. Було тихо й якось ще більше сумно, як завжди в останній час. Мама ще поралася в кухні, але все вже було готове. Стіл був накритий вишиваною скатертю. Там уже лежав рум'яний Різдвяний колач, а на пучечку сіна стояли полумиски з кутею та узваром.

...Мабуть треба вже прилагодити посуд для вечері. Піду запитаю в мами... — подумала Марічка, й побігла до кухні.

— Я вже прийшла, мамо... — почала Марічка та замовкла. — В мами очі червоні, плакала?... — несміло вона запитала мами. — Де тато, мамусю? Вже смеркло, може лагодити посуд для вечері?

— Так, донечко, — відповіла мама. І зідхнула... — Будемо починати вечерю. Тільки сьогодні Святий Вечір і ти постав таріль для Юрка теж. Його нема з нами, то хоч його місце, його таріль буде між нас... — В голосі мами забреніли сльози.

— Добре, мамо... — і Марічка швидко вибігла з кухні, щоб і собі не розплакатись.

Незабаром усі зібралися до ідальні. Не сміявся і не жартував тато з Марічкою, як завжди. Дівчинка потихеньку сіла на своє місце. Мама засвітила свічку. На столі вже стояв борщ і пиріжки. Вона ще раз глянула на стіл, чи все в порядку та й звернулася до тата.

— Ну, щож, будемо вечеряти, Іване?... Вже перша зірка засвітилася... Хоч і нема з нами нашого Юрка, то може вона й йому десь засвітить.

Тато похилився. Мимоволі очі всіх звернулися на місце, де стояло порожнє крісло, а перед ним на столі Юрків таріль, що прилагодила Марічка.

Тато почав молитися. Слова молитви промовляв уголос, а за ним їх повторювали потихеньку мама й Марічка, а в думці бриніли другі слова, якими вона зверталася до Божої Матері, що ласкаво всміхалася до неї з ікони (так їй здавалося). „Пречиста Діво Маріє, верни нам нашого Юрка, верни нам його...“

У цю мить за дверима почувлися кроки, хтось узявся за двері, пробував відчинити, тоді задзвонив.

— То, мабуть, хлопеч, що газету носить, по гроші прийшов, — сказала мама.

— Я зараз. Та ж двері не замкнені... — відповів тато та й пішов до передпокою. Та ще він не встиг переступити порога, як двері відчинилися і в них стояв Юрко в морській уніформі з валізкою в руках.

— Юрчику! Синку! — скрикнула мама, а тато вже обіймав хлопця. А Марічка? Вона вже протиснулася поміж татом і мамою й повисілася братікові на шию.

— Отож бачиш, отож бачиш, яка несподіванка для нас! — шепетала вона. — Я для тебе місце й таріль прилагодила, а ось і ти з нами. Я знала, що Пречиста Діва допоможе тобі повернутися до нас.

І який то був щасливий Святий Вечір, такого, здавалося, ніколи не було в цій хаті. Весело вечеряли, сміялися, гомоніли. Після вечері засвітили ліхтарики на ялинці та співали коляди. А потім Юрко оповідав про свої пригоди на морі. Марічці він привіз багато гарненьких мушельок, прикладав до її вушка й казав:

— Слухай, як шумить у мушельці, це хвилі говорять!

Так із мушелькою в руці й занула Марічка та снілися їй хвилі, а на них Юрко в човні. Над човном простягла руки Пречиста Діва, ніби захищає його...

Ніна Наркевич



XII Конвенція СУА ввела до Гол. Управи нову референтуру, а саме **референтуру імпрез**. До того часу відала цією ділянкою праці культ.-освітня референтка. Та довголітній досвід наших Відділів показав, що саме імпрези є однією з головних точок діяльності СУА і є рівночасно найбільш дохідним джерелом, на підставі якого Відділи можуть будувати свій бюджет. Тому й створено окрему референтуру, щоб приділити їй належну увагу й відтяжити культ.-освітню референтку від надміру завдань.

**

Стоїмо на порозі Нового Року. В нас багато задумів і бажань, що їх хотіли б ми здійснити. Та не забуваймо, що перед нами наша найбільш репрезентативна імпреза, **Свято Жінки-Героїні**. Українська суспільність уже звикла до цієї небуденної імпрези. Треба докласти всіх зусиль, щоб ця академія була коротка, змістовна й на високому мистецькому рівні. Коли це досягнемо, матимемо успіх запевнений.

**

М'ясниці — це час радості й веселості і тут наші Відділи мають змогу влаштувати окремо, або спільно з іншою організацією — **забави, чайні вечори, вишивані вечери**. Ці більші й менші товариські зустрічі можна закінчити „оселедцем“ із дотепною програмою. Дбаючи про елегантне приміщення, добрий буфет і оживлену забаву — імпрези СУА осягнуть гарну марку, якою вони вже користуються.

А потім чекає нас велике поле праці. **Літературні вечори, вечори фолкlorу, гумору, пропам'ятні вечори, образотворчі вистави** — це все можна перевести в дальших місяцях. У травні **перкалеві вечери**, що так гарно все вдаються! Потім **спільні прогульки й пікніки чи фестини**, а навіть **спортові змагання!** Бо чи не можна би створити спортової секції для ситківки чи відбиванки при Відділах?

**

І так застукують нас **гарячі літні місяці**, час відпочинку, відпруження, серед розкішної гірської природи або безмежної далі морських берегів.

То ж не гаймо часу, берімся до праці, щоб виконати почесні обов'язки імпрезових референток в Окружних Радах і Відділах СУА.

Осипа Грабовенська
імпрезова референтка Гол. Управи

Центрاليا одержала

від 14. грудня 1959 до 10. січня 1960 р.

РІЧНА ВКЛАДКА І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

| | | | |
|---------|-------------|-------|------|
| Від. 10 | Філадельфія | 20.00 | 5.00 |
| „ 15 | Честер | 20.00 | 5.00 |
| „ 42 | Філадельфія | 20.00 | 5.00 |
| „ 47 | Рочестер | 20.00 | 5.00 |
| „ 51 | Милвокі | 20.00 | 5.00 |
| „ 71 | Джерзі Ситі | 20.00 | 5.00 |

ФОНД ЦЕНТРАЛІ І ВКЛАДКА ДО СФУЖО:

| | | | |
|--------|-------------|--------|-------|
| Від. 1 | Нью Йорк | 20.00 | — |
| „ 10 | Філадельфія | 91.00 | 13.65 |
| „ 13 | Честер | 44.00 | 6.60 |
| „ 20 | Філадельфія | 14.00 | 6.60 |
| „ 22 | Шикаго | 21.00 | 3.15 |
| „ 42 | Філадельфія | 63.00 | 9.45 |
| „ 43 | Філадельфія | 60.00 | 9.00 |
| „ 47 | Рочестер | 93.75 | 11.25 |
| „ 49 | Бофало | 106.00 | 15.90 |

| | | | |
|------|--------------|-------|-------|
| „ 52 | Філадельфія | 36.00 | 5.40 |
| „ 55 | Лос Енджелес | 33.00 | 4.95 |
| „ 67 | Перт Амбой | 20.00 | 3.00 |
| „ 71 | Джерзі Ситі | 45.00 | 10.50 |

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ:

| | | | |
|---------|--------------|-------|-------|
| Від. 10 | Філадельфія | 10.00 | 5.00 |
| „ 42 | Філадельфія | 10.00 | 5.00 |
| „ 47 | Рочестер | 10.00 | 5.00 |
| „ 51 | Милвокі | 20.00 | 10.00 |
| „ 52 | Філадельфія | 20.00 | 10.00 |
| „ 55 | Лос Енджелес | 20.00 | — |
| „ 71 | Джерзі Ситі | 10.00 | 5.00 |

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

| | | |
|------------------|--|-------|
| Від. 22 | Шикаго, збірка на поминках за бл. п. Розалію Сидорик | 30.00 |
| „ 22 | Шикаго, з „Живої Газети“ | 10.00 |
| „ 34 | Коговс, з 20-ліття п-ва Ракочих | 15.00 |
| „ 47 | Рочестер | 25.00 |
| „ 67 | Перт Амбой | 5.00 |
| Марія | Вислоцька, Ньюарк | 6.00 |
| Юлія | Маньоска, Силвер Спрінг | 2.00 |
| Тетяна | Колісниченко, Лейквуд | 2.00 |
| Віра | Данець, І. Орендж | 1.00 |
| Варвара | Івасютяк, Ст. Луїс | 1.00 |
| Марія | Сидорко (коляда) | 1.00 |
| Святослава | Барусевич, Філад. | 1.00 |
| Ірена | Остапчук, Нью Йорк | 1.00 |
| Анастасія | Королишин, Дітройт | 1.00 |
| С. Новальковська | Виндзор | 1.00 |
| Ольга | Баранник, Велзлей | 1.00 |
| Параска | Олексюк, Філад. | 1.00 |
| І. Городиська | Шикаго | 1.00 |

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

| | | |
|---------|---------------------------------|--------|
| Від. 1 | Нью Йорк | 45.00 |
| „ 33 | Клівленд | 103.50 |
| „ 34 | Коговс, з 20-ліття п-ва Ракочих | 28.00 |
| „ 47 | Рочестер | 66.00 |
| „ 49 | Бофало | 20.00 |
| „ 64 | Нью Йорк | 125.00 |
| „ 67 | Перт Амбой | 15.00 |
| „ 71 | Джерзі Ситі | 5.00 |
| Ольга | Коцюба, Честер | 5.00 |
| Тетяна | Бутович, Риджфілд | 4.00 |
| Цецилія | Дибайло, Н. Плейнфілд | 1.00 |

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієр

Наші читачки-залишенці хвилюються, що їх передплати на „Наше Життя“ вичерпуються. Не забудьте їм їх відновити. Хто черговий?

3 Окружних З'їздів

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Окружна Рада відбула дня 15. листопада свій черговий з'їзд, що відбувся в домівці Т-ва „Самопоміч“ по вислуханні Служби Божої в церкві св. Йосафата.

З'їзд відкрила голова Окр. Ради п-ні Марія Крамарчук, вітаючи присутніх, а передусім голови всіх Відділів, як із Рочестеру, так із Бофало, Ютики та Сиракюз. На початку вибрано президію, головою якої стала п-ні Марія Холевчук, голова 47 Відділу СУА із Рочестеру, секретарками пп. Мелянія Дмитрів та Мирослава Приймак. Голови всіх Відділів СУА були членами Президії. По відчитанні протоколу із попереднього з'їзду Окр. Ради приступлено до звітів праці Відділів та звіту праці Окр. Ради. Окружна Рада працювала по своїй спроможності, однак великою перешкодою розвинути ширшу активність був брак фондів. Вся діяльність обмежувалася виключно майже до двох Рочестерських Відділів, що Окр. Рада вважає недоліком своєї діяльності. Однак по мимо всього Окр. Рада зробила три виїзди в терен, а саме: на ювілей Відділу в Бофало, на ювілей Відділу в Рочестері (6-ий Відділ), та на загальні збори Відділу СУА в Ютиці. Також голова Окр. Ради їздила на Конвенцію СУА, і на Конгрес СФУЖО. Окружна Рада відбула Свято Героїнь, на якому промовляла Ганна Черінь — письменниця і поетка, яка теж дала свій авторський вечір для жінок — членок СУА і представників запрошених товариств і організацій. Голова Окр. Ради брала участь у підписанні декларації про Український День у Рочестері.

Праця Відділів виявила позитивні висліди. 75 процент всіх фондів вислано на народні цілі. Три Відділи опікуються садочком а два „бабусею“ в Європі. Всі Відділи загально скаржилися на послаблення активності членства. Те, що зроблено, було зроблено виключно силами членок Управи, а то часом і самою лише головою, як ось наприклад у Сиракюзах, де праця цілого Відділу лежить на плечах голови та ще двох пань з Управи. На думку п-ні д-р Єржківської СУА замало старається просунутися в ряди УККА, а тим самим він не має такої популярності. Також жінки повинні працювати в молодечих організаціях, і тим

самим здобувати собі там майбутніх членок СУА. Збільшення членства — справа дуже актуальна й ініціатива Окр. Ради об'їзду по домах дуже добра і дає висліди, про що сама переконалася. Часто чоловіки заперечують жінкам участь в СУА, не дозволяють ходити на сходи СУА, вимовляючись тим, що по цілотижневій праці жінка повинна бути завжди з чоловіком чи вдома, чи виїздити з ним туди, куди він запланував. Над усіма цими питаннями що їх піднесла п-ні д-р Єржківська, розвинулася широка дискусія.

По дискусії та перерві на обід приступлено до вибору Управи нової Окружної Ради, до складу якої увійшли: голова — п-ні Марія Крамарчук (47), містогорова — п-ні Марія Весела (6), секретарка — п-ні Марія Холевчук (47), касієрка — п-ні Є. Герула (6). Референтками стали: організаційною — п-ні Анна Макух (49), культурно-освітньою пп. Ірина Костинюк (47) і Софія Онуфрик (6), пресовою п-ні Мирослава Приймак (47). Голови Відділів — члени Управи, то є п-ні Снайчук — Бофало, п-ні д-р Єржківська — Сиракюз та п-ні Марія Когуляк — Ютика.

На З'їзді виголошено два цінні реферати, а саме: п-ні Людмила Демиденко — про справи Окружних Рад — та п-ні Софія Онуфрик — про збірку „Наша Батьківщина“. В першому рефераті порушено потребу тіснішого зв'язку Окружної Ради з усіма Відділами, а також конечну потребу зв'язку поодиноких референток Окр. Ради з Відділами, про відвідування референтками Відділів принайменше раз у місяць, про обмін мистецькими силами, думками, проектами і т. д. Придбання нового членства — справа дуже важна, бо нові членки вносять багато ініціативи, додають поштовху для активнішої праці. По рефераті в дискусії забирали голос членки на всі вищезгадані питання. П-ні С. Онуфрик піднесла потребу допомоги старшим Відділам. Вік членок старших відділів є понад 60 років життя і незадовго вони перестануть існувати. СУА знає тяжких втрат, і ми не повинні цього допустити. Над цим повинна застановитися Головна Управа СУА.

У рефераті на тему „Наша Батьківщина“ п-ні С. Онуфрик розказала про

те, що в тій ділянці зробила Окр. Рада. Вже на першому засіданні комісія устійнила, які експонати потрібно збирати, про що подано в об'їзниках до всіх Відділів СУА. Рочестерські членки збрали вже деяку кількість експонатів, які сьогодні виставлені до оглядання, що дає доказ вияву праці та заохоти її продовжувати. Ці експонати будуть збережені для нашого громадянства, а головню молоді, яка оцінюватиме рідну культуру не тільки з оповідань, чи книжки, але й на основі збереження річей в оригіналі. Це тільки наші перші кроки і ми повинні подумати, як цю акцію збірки розгорнути на всі Відділи СУА в ЗДА.

По вислуханні реферату та дискусії на цю тему вирішено об'їхати доми українського громадянства, та зібрати в них відповідні речі до збірки, а рівночасно і датки на утворення фонду Наша Батьківщина, який потрібний на ведення такої збірки (фотокопії, оформлення тощо).

Окружна Рада винесла ряд ухвал. З них найважливіші є про допомогу для т. зв. „старших“ Відділів, приєднання нових членок, скріплення співпраці членства в школах українознавства, організування дитячих світлиць на суботи для дітей дошкільного віку, поширення журналу „Наше Життя“ серед всіх членок СУА в 100%, а також і поза членством, обмін культурно-освітніми силами Відділів. Кожний Відділ — мусить вибрати на своїх річних зборах члена комітету „Наша Батьківщина“ для вдержання контакту з Централєю згаданої комісії в Рочестері.

На поширення праці Окружної Ради в Рочестері — всі Відділи більшістю голосів ухвалили зложити даток раз у рік у сумі 20 дол., з огляду на те, що новий статут кладе перед Окр. Ради більш вимоги, як це було дотепер. Відспіванням національного гимну закінчено цей дуже пожвавлений з'їзд Окр. Ради в Рочестері.

Мирослава Приймак
пресова референтка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Проводи делегаток СФУЖО

Дня 7. листопада Окр. Рада у Філадельфії влаштувала невелику зустріч, щоб попрощати делегаток Конгресу СФУЖО пп. Олександру Бойко-Сулиму й Ірину Пеленську. При святочно накритому столі відкрила зустріч голова контр. комісії п-ні Михайлина

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1960

Чайковська, з'ясовуючи кількома словами ціль її і передала провід вечора містоголові Гол. Управи п-ні Стефанії Пушкар. Слідувала смачна вечеря, яку приготували під наглядом і з допомогою п-ні А. Сивуляк — пп. Пелагія Малиновська і Анна Качмарчик.

По вечері п-ні Пушкар покликala до слова. П-ні О. Бойко-Сулима розказала про об'їздку, переплітаючи поодинокі враження гумористичними завагами. Та в головному змісл її промови зводився до того, що жіноцтво занадто скромне у своїй роботі й через те неналежно доцінюване у громаді. П-ні Пеленська зосередила свою увагу на виховних справах. Її враження з заходів, переведених у ЗДА, позитивне. Вона повертається до Австралії з широким пляном виховної роботи, що його узгіднила вже з тутешньою Виховною Комісією. Зчерги промовляла п-ні Олена Лотоцька, пригадуючи певні моменти Світового Конгресу, що заважили на дальшій праці. Жартівливо попрощала делегаток, яким сказала „до побачення“ на черговому Конгресі! Забрали ще слово д-р Володимир Пушкар (про вагу і значення жіночих організацій) і п-ні Оксана Генгало (про виховні завдання в жіночій організації). На кінці промовили присутні представниці Відділів СУА. Це були — п-ні Чайковська (20), п-ні Мишишин (42), пп. Слюзар і Євсєвська (43), п-ні Котович (46) і п-ні Баб'як (48). Приємною товариською гутіркою закінчилася ця скромна зустріч.

Присутня

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Перші збори Окр. Ради

Дня 19. листопада відбулись перші збори Окр. Ради СУА в Нью Йорку, на яких головню намічено плян праці на біжучий рік. Нові уряднички — пп. Софія Серафін і Марія Ржепєцька перебрали свої функції секретарки і скарбнички. Потім обговорювали плян праці кожної референтки. Обширний плян подали нововибрані: орг. референтка п-ні Катря Пелешок і референтка сусп. опіки п-ні Поля Книш. П-ні Марія Головей намітила імпрези, які мала б Окр. Рада того року виконати, а саме дня 14. лютого Свято Жінки, у серпні День Жінки, в жовтні Окружний З'їзд. Окрім того п-ні Іванна Бенцаль пригадала, що цього року припадає 20-ліття засновання Окр. Ради. У справі зв'язків п-ні Марія Демидчук

піддала думку, щоб їх поширити на жіночі групи народів, поневолених Москвою.

Дискусія була дуже оживлена. Тому що ми дуже часто розводимось подрібно над деякими справами, що не раз не мають нічого спільного з нашою працею, тому й не стає часу обговорити справи актуальні.

Зборами проводила голова Окр. Ради п-ні Леся Різник.

**Марія Демидчук,
пресова референтка**

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Андріївський Вечір 10 Відділу

**Гості наші, любі, милі!
Я не можу, я не в силі
Вас як слід тут привітати.
Я лиш хочу вам сказати,
Що сповнилося пророцтво,
Що гургується жіноцтво!**

Такими словами розпочала програму Андріївського вечора п-ні Оксана Рудакевич.

Цей вечір увійшов уже в традицію нашого Відділу. В неділю, дня 13. грудня зала Укр. Дому була заповнена по береги гостями. Велика радість огорнула присутніх, коли побачили між гостями Владику Кир Йосифа і п-ню Олену Лотоцьку, голову Централі СУА.

В мистецькій формі п-ні Оксана Рудакевич привітала Владику та наших гостей. Коли розхилилася завіса приємно було побачити виконавців програми, а саме — артисток Оксану Рудакевич, Лізу Шашаровську-Чепіль, Івана Керницького, Миколу Понеділка і Ярослава Пінота-Рудакевича. Панове виступили в „мазепинках“, а пані в вишиваних суконках.

Програма почалась куплетами, якими конферансієр п-ні Оксана Рудакевич представила виконавців. Зала прийняла їх бурхливими оплесками. Черговою точкою була деклямація п-ні Рудакевич „Мені однаково“, яка дуже подобалась. Зчерги виступив Іван Керницький і прочитав кілька фейлетонів, між іншими „Прапор“, якого тема взята з Міжнар. Жін. Виставки в Нью Йорку. При мінливому світлі п-ні Ліза Шашаровська-Чепіль відповідала серію народніх пісень і кілька куплетів з Союзяською тематикою, впроваджуючи залю в загальну веселість. Куплет на тему перемоги 10 Відділу, виголошений Ярославом Рудакевичем, викли-

кав багато сміху на залі. Рясними оплесками публіка привітала Миколу Понеділка. Його мистецьке читання „Нью Йорк“, і „Праця в театрі“, „Приїзд до Нью Йорку“ викликали також сальви сміху. Закінчили програму фіналом „Гей, гук, мати, гук“. Фортепіяновий супровід спочивав у руках п-ні Ірини Чумової.

По мистецькій частині подано на столи солодке, каву й чай. В часі перекуски розпродували льоси пп. Зєневич і Мурій. Багато гарних річей виграли гості. Хто бажав, міг дістати й теплу вечерю з борщу, вареників і голубців. На закінчення п-ні Дяків прочитала фейлетон „Ворожба з воску“

Забувши про щоденні клопоти гості розходились і прохали такі імпрези влаштувати частіше. Та в цьому найбільша заслуга наших артистів — пп. Оксани Рудакевич, Ірини Чумової, Лізи Шашаровської-Чепіль, панів Ярослава Рудакевича, Миколи Понеділка й Івана Керницького і за цю високоякісну програму висловлюємо їм найбільше признання і складаємо їм щире подяку. Рівнож причинились до успіху вечора пані, що напрацювались у буфеті. Це були пп. Зелінська, Костюкова, Боднар, Прохоренко. Також і всім нашим членкам, що подбали про борщ, голубці, торт, французьке тісто — щире Спасибі!

І. Петрівська, містоголова

Ювілей голови 20 Відділу

Дня 22. листопада Відділ влаштував небуденне свято — 50-літній ювілей громадської праці всіми любленої голови п-ні Михайлини Чайківської. В залі Дому СУА зішлись членки і запрошені гості. Імпрезу відкрила містоголова п-ні Володимира Цєнко й передала провід вечора в руки культ. освітньої референтки п-ні інж. Лідії Дяченко. П-ні інж. Дяченко пригадала, що це потрібний ювілей, бо окрім іменин святкуємо 70 літ життя і 50-ліття громадської праці. Накреслила коротко життєпис ювілятки, згадала про синів, що їх так трагічно втратила і дочок, що тепер є з нею. Пригадала її замилювання до співу, що його завдяки гарному голосові могла плекати. А врешті торкнулась її громадського шляху, що почався 55 літ тому членством у читальні „Просвіти“ при вул. Городецькій у Львові. Чи то як рядовий член чи член управи всюди вложила багато запалу і праці. В Батьківських Кружках, у хорах, а під час вій-

ни в допомогив комітетах та в Комітеті Допомоги Воякам з 1 УД. А по війні в таборі Берхтесгаден очолювала делегатуру ОУЖ і в трудних умовах закривала жіноцтво до громадського життя. Прибувши до ЗДА зараз включилася у ряди зорганізованого жіноцтва і з успіхом провадить 20 Відділ СУА. До того має нелегке родинне завдання, бо опікується внуками, що стратили батька і заступає їм хвору матір. Не зважаючи на те, вона все усміхнена, все елегантно одягнена, все охоче зустрічає нові почини у громадському крузі. І тому 20 Відділ з гордістю відмічує цей день, як велику подію не тільки у своєму, але цілого Союзу Українок Америки житті. По закінченні промови донечка членки Оля Вікарук продекламувала віршики і вручила ювілянтці китицю квітів.

Слідувала смачна вечеря, яку приладили членки Відділу. Потім вітали ювілянтку широсердечними промовами пп. Олена Лотоцька, голова Централі СУА, п-ні Ірина Качанівська, голова Окр. Ради СУА та п-ні Анна Сивуляк, членка Гол. Управи. Потім з-поміж гостей зголосились до слова пп. Оксана Генгало, д-р Микола Ценко і п-ні Марія Колгунюк. Врешті чекала всіх мила несподіванка, бо на прохання проспівала співачка п-ні Вероніка Цегельська — теж членка 20 Відділу — кілька народних пісень. Вкінці й ювілянтка мусіла заспівати своїм гарним, сильним альтом „Родимий краю“ при супроводі п-ні Лідії Бульби.

Найбільшу приємність відчули присутні, вислухавши відповідь ювілянтки. Простими, щирими словами, розказала вона історію свого життя. Немов на фільмовій ленті промайнуло воно, повне труднощів і втрат, але осяяне теплом її доброго серця і злегка підкрашене гумором. Вислухавши це, присутні ще довго гуторили при столах. Побажавши ювілянтці ще довгих літ громадської праці п-ні інж. Дяченко закрила свято.

Присутня

ДІТРОЙТ, МИЩІ.

Ювілей небуденної людини

Дня 22. листопада Дітройт відбув велику подію: ювілей 25-ліття громадської праці Марії Бек. Ініціатива вийшла від зорганізованого жіноцтва, якого центральним пунктом був 26 Відділ СУА, що його заснувала колись Марія Бек. Зразу ж зазначу, що не-



Президент Міської Ради Дітройту Маруся Бек біля свого портрету, кисти Михайла Дмитренка.

President of Detroit's City Council Miss Mary Beck celebrated recently the 25th anniversary of her career. Her portrait, painted by the artist Michael Dmytrenko.

можливе докладно описати бенкет, бо продовж п'ятих з половиною годин сказано так багато і виконано стільки милих точок, що усе те вимагало б величезної статті, яку й на ділі помістила дітройтська Українська Газета. Там воно займає майже цілу сторінку великого формату.

Бенкет відбувався в залі Українсько-Американського Осередку, якого сцену прибрано квітами й килимами і де відбулося згодом відслонення портрету Ювілянтки та концертна частина. При гарно заставлених столах зібралось біля п'ятсот гостей, з чого більшість були жінки. Вони бо вшановували небуденну жінку. Товстмастерувала дуже вміло п-ні Марія Квітковська.

П-ні Олена Климишин виголосила змістовний реферат-біографію Ювілянтки. Усі ми добре знаємо її і нераз

читали в журналах і часописах і дивувалися двом обставинам: як народжена тут людина не тільки не відстала від свого народу, але сталася його гарячою ентузіясткою й працівницею для його добра і друге: як жінка та ще й слов'янка дійшла майже до найвищого щабля кар'єри в міській управі і стала президентом міської ради. Це напевно треба завдячувати її небуденним даруванням. Цей реферат доповнила п-ні Катерина Хом'як сподами про початки організаційно-патріотичної праці Марії Бек.

Після тих двох офіційних промов наступив ряд інших від громадянства, в яких воно однозгідно підносило прикмети й заслуги Ювілянтки для української спільноти. Промови переплітали такі милі моменти, як вручення квітів сестрою й братом Сенів, вручення грамоти заслуги адвокатом І. Панчуком,

двох томів Білої Книги П. Трепетом, відчитання телеграм, серед яких вирізнялися телеграми від СФУЖО, і редакцій жіночих журналів.

В концертній частині виступила В. Биковець з відспіванням кількох пісень при акомпанюванні Л. Терлецької і мелодійний голос як і виконання внесли мистецьку атмосферу на святочну залю. Її доповнили дві дальші точки: виступ бандуристок під керівництвом П. Потапенка, що зворушували своїми милими голосами й пригрою на бандурах і відспівали-відіграли ряд прегарних пісень. Захоплена публіка відспівала гуртом останню точку „О Україно, о люба ненько“, улюблену пісню Ювілятки.

Наступна частина зовсім різнилася від подібних бенкетово-ювілейних імпрез. В ній домінували дві найважливіші події: відслонення портрету М. Бек і проголошення та побудова фонду для влаштування світової вистави українського образотворчого мистецтва в 1960 році. Портрет виконав помистецьки арт. М. Дмитренко і його відслонення виконав він сам під оплески зібраних. На вступі п-ні І. Цісик розказала про життя й досягнення цього мистця та про спільну ініціативу його і Е. Козака для влаштування згаданої вгорі виставки. Щоб дати їй реальну підбудову, підшукано сто спонзорів з-поміж установ і громадян, які склали по 10 дол. і той чек на 1.000 дол. вручила п-ні Цісик Ювілятці, яка передала його Е. Козакові — голові майбутньої виставки. Коротким словом закінчив цю частину Е. Козак.

Промова Марусі Бек доповнила й закінчила свято. З питомою собі красномовністю вона накинула картину знищення й злиднів в Україні і на її тлі вивела необхідність зберігання й відбудови мистецьких скарбів нашого народу, до чого має причинитися майбутня виставка, та зберігання української душі й культури та єдності.

Пані Є. Запорожець, що й відкрила була свято, закінчила його подякою привним. На початку свята проказав молитву католицький священик о. д-р С. Кнап, а закінчив молитвою о. Микола Ляшук, настоятель православної парохії в західній частині міста. Відспіванням „Ще не вмерла Україна“ публіка докінчила це помітне й для всіх важне свято. Помітне воно однозгідною постановою цілого громадянства, яких би не було угруповань, обох церков та всіх українських уста-

нов у Дітроїті. До того ж свято відбулось в чисто українському середовищі та в українській мові. Це підносило його вартість і чар. С. П.

НЮАРК, Н. Ж.

Зустріч українських письменниць із громадянством Ньюарку

Хоч програма свята, що його влаштував 6. грудня 28 Відділ США, була задалегідь оголошена, і вище згаданий заголовок належав до останньої точки, я від неї почну свої міркування. Бо то була, справді, зустріч. Ньюаркські імпрези ніколи не користувались занадто великою увагою публіки, що — як це спостерігається і в інших містах — стає щораз більш байдужа до такої форми громадського життя. Та оригінальна імпреза, влаштована вперше в цьому місті, притягла численну публіку (біля 250 осіб) на велику радість ініціаторок і на велику тривогу господарського комітету, що уладжував прийняття. Бо ану ж не вистачить для всіх місця при столах!

На зустрічі зійшлися не тільки членки із своїми родинами, багато молоді (передусім пластової), але також багато чільних громадян з самого Ньюарку й околиці.

Хоч це був літературний вечір та на ньому не було доповіді, ніхто не подавав біографій письменниць і ніхто не критикував їхньої творчости.

У вступному слові, що його виголосила Ізидора Левкович, було сказано про ідею таких вечорів і їх завдання, нав'язано до давньої традиції таких вечорів, що були в родинях Старицьких, Лисенків і інш., де жінка створювала відповідну атмосферу. Цю традицію новітніми часами заступили мистецькі клуби, що гуртують людей одного позему і заінтересувань. В нашому місті ініціативу взяло на себе жіноцтво. Доповідка згадала про невідрадні умовини творчости на чужині і байдужність громадянства до своїх мистців. Прикладом нехай буде творча діяльність Лесі Українки, що відбувалась здебільшого на чужині (хоч і не примусовій), а її „Оргія“ хай буде пересторогою. Леся Українка стоїть у нас на п'єдесталі, як видатна постать історії, а коло того п'єдесталу стоять сучасні наші письменниці, яким історія в майбутності дасть своє місце.

Таким способом І. Левкович у своїм вступним слові зв'язала дві — на перший погляд різні частини програми.

Дальші точки першої частини були такі:

1. „Конвалія“ Лесі Українки, деклямація, що її з дитячою ширістю виконала Зірка Стебельська.

2. „Зимовий вечір на чужині“ Лесі Українки, мелодеклямація, виконала Лідія Гладка з форт. супроводом Таїсси Богданської.

3. „Сім струн“ Лесі Українки, збірна мелодеклямація у виконанні Л. Яневої, П. Сигалевої, У. Ковальської, У. Станько, М. Ковблянської, Х. Авдикович, Т. Равш. Форт. супровід — З. Гнатик. Приємно ствердити, що цю точку програми виконала майстерно наша молодь — пластунки й учениці школи українознавства. Музичне оформлення програми здійснила Таїсса Богданська, яка є членкою 28 Відділу США.

У другій частині ми побачили й почувли наших гостей-письменниць. Докія Гуменна прочитала два оповідання з сучасного життя „Шурі“ і „Мрія сповнилась“. Леся Храплива — три вірші і уривок із недрукованої повісті з Різдвяною тематикою. Ірина Шуварська — три вірші під спільною назвою „Танок“ і дві новелі. Дарія Ярославська, що, як членка 28 Відділу була співгосподиною вечора, прочитала етюд „Тріумф“ і нарис „Думу про ті Різдва“.

Численна публіка прийняла усі ці твори тепло і нагородила їх своїм ентузіастичним схваленням. По програмі відбулася безпосередня зустріч із письменницями при спільній перекусці. Її започаткувала довголітня голова 28 Відділу п-ні А. Настюк, що вміла згуртувати біля себе жіноцтво з різних еміграцій і має повне зрозуміння до нових починів у нашій організації. І не диво, бо її чоловік Іван Настюк, знаний книголюб, має одну з найцікавіших українських бібліотек у Ньюарку. Вечір провадила п-ні Ірина Гнатів, імпрезова референтка. Душею імпрези була п-ні Ярослава Олесницька, що не мала офіційної точки, але було її всюди повно. Перекуску приготував спеціальний комітет у складі: пп. О. Гординська, М. Мосора, М. Зелінська, А. Вислоцька й О. Муссаковська.

Гості, що забирали голос, не скористали зі свого привілею на довгі промови, а висловлювались не тільки коротко, а й оригінально. Промовляли в більшості чоловіки, а два з них у віршованій формі. Тим заощаджено час на безпосередні розмови з письмен-

ниціями. Замість біографій були самі письменниці в безпосередній розмові, замість критики — наша власна, жива уява про них і їх твори, замість доповіді про їх творчість — живе слово і їх книги. На закінчення письменниці давали свої автографи на продажах на вечорі книжках. Розійшлося до 70 примірників.

Із цього висновок, що навіть при деякій байдужості нашого громадянства до мистецьких проблем — такі вечори ще можливі. Треба тільки вміти торкнутися відповідну струну. І це зуміли зробити організатори цієї імпрези.

Наталія Чапленко

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні збори 33 Відділу СУА

Дата: 6. грудня 1959.

Відкрила молитвою голова п-ні Юлія Тарнавська. Присутні мовчанкою вшанували пам'ять недавно померлої Ольги Петлюрової.

Президія: п-ні Ірина Кашубинська, орг. реф. Гол. Управи, голова, п-ні Михайлина Ставнича, секретарка.

Номін. Комісія: пп. Ольга Городиська, Євгенія Дубас, Ганна Стецяк, Юлія Холодняк і Степанія Цегельська.

Протокол відчитала п-ні Марія Адамович, секретарка Відділу.

Звіти Управи зложили: п-ні Юлія Тарнавська, голова, п-ні Марія Адамович, секретарка, п-ні Єлисавета Антонович, скарбничка і референтки: п-ні Євгенія Дубас, організаційна, п-ні Марія Раточко, культ. освітня, п-ні Ольга Городиська, сусп. опіки, п-ні Марія Олексин, виховна.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ виказує добрі взаємини з усіми українськими організаціями. Відбулось 6 ширших сходів членства і 9 засідань управи. До Відділу приєднано 15 нових членок, так що тепер є активних 91 членок. П-ню Олену Левицьку Відділ відзначив гідністю почесної членки.

б) **Культ. Освітня:** Реферетура зайнялась улаштуванням двох виставок, що принесли Відділові розголос. Це були — виставка нар. мистецтва з нагоди відкриття морського шляху по річці св. Лаврентія і така ж виставка з нагоди міжнародного вечора, в якому взяли участь 24 народності. У січні влаштовано Вишивані Вечерниці. Друга забава була запланована на 31.

жовтня, але її відкликано через жалобу з приводу смерті сл. п. С. Бандери.

в) **Сусп. Опіки:** При референтурі створилась секція, до якої належали окрім референтки також пп. Анастасія Голубець і Степанія Шевчук. Відділ утримує патронат над дитячим садком у Мюнхені-місті (місячно 30 дол.) та опікується бабусею в Європі.

Вислано пожертву на дитячу оселю в Австрії, пачку до Польщі, коляду чи писанку для поетки Оксани Лятурицької, уділено допомогу потребуючим новоприбулим. Відвідувано хворих членок, за яких були відправлені заходами Відділу Служби Божі.

Засоби на цю працю Відділ добував при допомозі грошових збірок, які вкупі з іншими добровільними пожертвами дали суму 825.54 дол. З того видано на патронат у Мюнхені 556 дол., а на інші цілі 164.15 дол., отже разом 720.15 дол.

г) **Виховна:** Референтура займається дитячим садком, що гуртує 20 дітей у віці до 6 літ. Приміщення винаймається у домівці Пласту, навчання відбувається щосуботи від 10—2 год. Провадить його вчителька п-ні Степанія Демчукова при допомозі вих. референтки. Закуплено гарну хатню обстановку і малу бібліотечку. Підручна каса садку виказує 428.43 дол. приходу, а 415.90 дол. розходу. Діти садку брали участь у різних імпрезах, а тепер підготовляються до академії в честь Митрополита Андрея.

г) **Каса Відділу:** виказує в приходах 1.643.93 дол., а в розходах 1.182.35 дол.

Дискусія видвигнула питання, чи не можна б міняти домівки на ширші сходи членства по черзі в іншому місці, щоб уможливити участь і тим членкам, що мешкають в інших ділянках. Цей внесок перейшов.

Контрольна Комісія. Контролю перевела голова п-ні Михайлина Станича разом із п-нею Наталкою Олійниковою. Ствердила, що книги Відділу ведені в найбільшому порядку і поставила внесок на уділення абсолютної, яку збори одногослосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Юлія Тарнавська, голова, п-ні Ірина Кашубинська, місто голова, п-ні Марія Адамович, секретарка, п-ні Єлисавета Антонович, скарбничка. Референтками стали — п-ні Євгенія Дубас, організаційна, п-ні Марія Раточко, культ. освітня, пп. Дарія Ломницька і Юлія Холоднякова —

заступниці, п-ні Ольга Городиська — суп. опіки, а пп. Степанія Вільшанецька, Анастасія Голубець, Ганна Стецяк, Степанія Шевчук — членки секції, п-ні Марія Олексин — виховна, п-ні Павлина Васирина — господарська, п-ні Марія Оржевська, заступниці, пп. Марія Опока і Степанія Цегельська — членки Управи.

Контр. Комісія: п-ні Михайлина Ставнича, голова, а пп. Наталка Олійникова і Володимир Баслядинська — членки.

Плян праці перенесено на чергове засідання Управи.

Внески: Ухвалено зложити пожертву по 50 дол. на фонд вдови по сл. п. Ст. Бандері та на фонд вдови по сл. п. Є. Коновальцеві.

Ірина Кашубинська, голова
Михайлина Ставнича, секретарка

КОГОВЗ, Н. Й.

20-ліття членки-основниці



Ювіляти п-во Ракочі при столі Mr. and Mrs. Rakochy of Cohoes, N. Y., celebrated the 20th anniversary of their marriage.

Дня 22. листопада Відділ СУА вшанував родинне свято п-ва Ракочих окремих прийняттям. Ніхто не пожалів труду, щоб хоч у скромний спосіб виявити вдячність своїй членці п-ні Марії Ракочій, основниці Відділу. Точна і докладна, вона займала поважне місце в Управі Відділу впродовж більше як чверть століття і здається ніколи не перестала б бути скарбничкою, коли б не стан здоров'я її чоловіка, що преневолило її уступити. Шановний ювілят теж був прихильником Відділу і своїми добрими порадами та щедрими датками допомагав Відділові і цілій громаді.

У гарно прибраній залі чекали член-

ки на ювілятів. Коли в відчинених дверях показали п-во Ракочі, настала зворушлива хвилина. Бо ж це прийняття було несподіванкою і ювіляти зі зворушення не могли промовити ні слова. Як вияв вдячності покотились їм сльози з очей, а вони заблесли також в очах наших членок. При дверях привітала їх голова п-ні Павлів та культ. осв. референтка п-ні Гавдяк. Крім Союзянок привітав ювілятів також їх братанич, брат п-ні Ракочої та їх приятель і краян п. Недільський.

Свято відкрила голова п-ні Павлів і попрохала до слова п-ню Коник, яка з'ясувала заслуги ювілятки у праці для Відділу. Слїдувала промова п-ні Білас, яка намалювала силуетку матері-українки, з якої всі повинні брати приклад.

Після одержання подарунку п-ні Ракоча подякувала всім, що зібралися вшанувати їх родинне свято. Пан Ракочий також коротко але щиро подякував і зложив 20 дол. на потреби Відділу. Всіх грошей зібрано 48 дол., а з того призначено 15 дол. на пресовий фонд Н. Ж., 28 дол. на старих, а 5 дол. на інвалідів.

Прийняття закінчено молитвою.

Присутня

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 42 Відділу

Дата: 6. грудня 1959

Відкриття перевела голова п-ні Марія Пашук.

Президія Зборів: п-ні Олена Лотоцька, голова, п-ні Євгенія Задорожна, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Марія Пашук, голова, п-ні Анна Мицишин, містогорова, п-ні Євгенія Задорожна, рек. секретарка, п-ні Анна Качмарчик, кор. секретарка, п-ні Пелагія Малиновська касієрка, пп. Миць і Марич, доглядачки хворих, пп. Марків і Гардецька — делегатки до Окр. Ради.

Діяльність Відділу: Влаштовано Свят-Вечір, Свячене, три рази бінго, вигравка. Відділ вислав три делегатки на Конвенцію і брав участь в усіх починах Окр. Ради.

Звіт Контр. Комісії зложила п-ні Марія Демяник. Книги Відділу знайшла в порядку. Поставила внесок на уділення абсолюторії, яку збори ухвалили.

Грошовий оборот: приходи 389.40 дол., розходи 434.73 дол. Недобір пояснюється видатками на Конвенцію.

Нова Управа: п-ні Марія Пашук, голова, п-ні Євгенія Задорожна, рек. секретарка, п-ні Анна Качмарчик, кор. секретарка, п-ні Пелагія Малиновська, касієрка. Референтками стали: п-ні Анна Сивуляк організаційною, п-ні Кекілія Гардецька культ. освітньою, а п-ні Л. Бурачинська пресовою. Доглядачками хворих вибрано пп. Миць і Марич, а представницями до Окр. Ради zostались ті, що були вибрані на Окр. З'їзд.

Марія Пашук, голова

Євгенія Задорожна, секретарка

ВИЛМИНГТОН, ДЕЛ.

Річні збори 54 Відділу СУА ім. 500 героїнь

Дата: 2. листопада 1959

Відкрила голова п-ні Ольга Гарванко молитвою.

Президія: п-ні Осипа Грабовенська, голова, п-ні Розалія Церковнюк, почесний член, п-ні Ладія Гусар, секретарка.

Протокол відчитала секретарка п-ні Ірина Щерба.

Реферат на організаційні теми вголосила представниця Централі й Окр. Ради п-ні О. Грабовенська.

Звіти Управи зложили: голова п-ні Ольга Гарванко, секретарка п-ні Ірина Щерба і касієрка п-ні Катерина Гусак.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: відбуто 9 ширших сходин і 10 засідань Управи. Відділ брав участь у Конвенції СУА, Окр. З'їзді та у вшануванні 35-літнього ювілею гром. праці п-ні Олени Лотоцької. Окрім книги протоколів, заведено імпрезову і книгу дитячої світлички. Вислано 4 дописи про працю Відділу.

б) Культ. освітня: влаштовано свято св. Миколая, ялинку, свято Ольги Басараб, два чайні вечорі, Свято Матері і бенкет з нагоди 10-ліття прибуття нової еміграції. Окрім того Відділ брав участь у святах Державности й Т. Шевченка, організованими місцевим УККА.

в) Виховна: засновано дитячу світличку.

г) Суспільна опіка: збірка вживаного одягу дала змогу вислати 24 пачки українцям у Польщі. Уділено одноразову допомогу потребуючій родині в місці при помочі збірки у сумі 72 дол., яку Відділ доповнив до 100 дол.

Грошовий оборот: Каса виказує 797.97 дол. приходу, а 673.72 дол. розходу.

Контр. Комісія перевірила книги і знайшла їх у порядку. Поставила внесок на уділення абсолюторії, яку збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ольга Гарванко, голова, п-ні Софія Цибак, містогорова, п-ні Марія Матвійків, секретар, п-ні Софія Леськів, скарбник. Референтками стали: п-ні Галя Шатинська, культ. освітньою, п-ні Лідія Гарванко, імпрезовою і пресовою, п-ні Марія Танчук сусп. опіки, п-ні Анна Гінсьорська, організаційною, п-ні Тамара Книгеницька зв'язків.

Контр. Комісія: Пп. Іванна Дицьо, Ольга Паранчак, Марія Майбрада.

Внески: висоту членської вкладки піднесено з 10 ц. на 35 ц. місячно.

Розалія Церковняк
Ладія Гусар.

ДЖЕРЗИ СИТІ, Н. ДЖ.

Річні збори 71 Відділу СУА

Дата: 22. листопада 1959

Відкриття зборів перевела голова п-ні М. Турко молитвою. Однохвилиною мовчанкою вшановано пам'ять померлих членок бл. п. М. Колодій і Л. Постолок.

Президія зборів: п-ні М. Білзор, голова, п-ні А. Парфанович, містогорова, п-ні Н. Клапшак, секретарка.

Протокол із основних заг. зборів відчитала п-ні О. Кравченко.

Звіти Управи зложили: пп. М. Турко, голова, п-ні О. Кравченко, секретарка, п-ні М. Садівник скарбничка, п-ні В. Бачинська культ. осв. референтка, п-ні О. Назар, реф. сусп. опіки, Л. Могуча, пресова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: час діяння Відділу — півтора року. За той час членство зросло до 72. Наладнано співпрацю з усіма організаціями Джерзі Ситі, як УККА, Пласт і Пластприят, СУМА, Самопоміч і Нар. Дім. Відбуто 15 ширших сходин членок, придбано машину до писання і печатку.

б) Культ. освітня: Крім рефератів, гутірок, товариських імпрез, як дитячі забави, пікнік, поїздка на оселю Роб. Союзу в День Матері слід вирізнити дві особливо вдатні імпрези — Просфору і виставку нар. мистецтва,

що про них була окрема згадка в журналі.

в) **Сусп. Опіки:** вислано 13 пачок до Німеччини й Польщі, створено стипендію для студентки за посередництвом КОДУС-у, дано видатну допомогу потребуючій родині в місці. Заведено гарний звичай вітати молодих матерей-членок із народженням дитинки. Відвідувано хворих у шпиталях і вдома.

г) **Пресова:** Про працю Відділу ішли звідомлення до преси.

Грошовий оборот: Прихід 1.305.41 дол. а розхід 1.272.07 дол.

Контр. Комісія: П-ні І. Качмарська зложила звіт із контролю і поставила внесок на уділення абсолюторії, яку збори ухвалили.

• **Нова Управа:** п-ні О. Назар, голова, п-ні М. Білосор, містогорова, п-ні О. Кравченюк, секретарка, п-ні М. Садівник скарбничка. Референтками стали: п-ні М. Турко організаційною, п-ні В. Бачинська культ. освітньою, п-ні Г. Білик заступницею, п-ні А. О. Парфанович сусп. опіки, п-ні Г. Ситник господарською, п-ні Н. Клапішак пресою. Член Управи п-ні С. Ярош.

Контр. Комісія: пп. Д. Яременко, О. Демченко і Г. Романів.

Внески: Рішено виготовити письмову подяку панам інж. Б. Туркові, Р. Качмарському і О. Демченкові за їх поміч Відділові.

**О. Назар, голова
Н. Клапішак, секретар**

Різдвяний Ярмарок

В днях 4. до 9. XII. 1959 р. відбувся ярмарок, запланований ще перед загальними зборами. Створено комітет, очолюваний п-нею І. Качмарською із членами: пп. М. Садівник, В. Бачинською, О. Кравченюк, А. Білик, М. Гавелко. Ярмарок пройшов із повним успіхом. Чистий прихід із нього в сумі \$382.57 приділено на скріплення фондів суспільної опіки. Належитья подяку членкам Комітету, як також паням: О. Назар, М. Турко, О. Демченко, О. Квасниця, К. Салюк, А. Одуляк за їхню поміч, а також п-ні М. Садівник за безкорисно вишивані портіери, що пішли на льосову вигравку, та п-ні І. Благітці за власноручно мальований образ.

Всім членкам, які під час ярмарку дарували печиво і вишивки, комітет складає ширю подяку. Спеціальну подяку складає паням Г'умовській і По-

пович за кількарразовий дарунок печива в часі ярмарку.

Н. Клапішак

В останньому часі наспів допис із Шикаго, що його подаємо в цьому місці:

ШИКАГО, ІЛЛ.

З діяльності 22 Відділу СУА

Дня 15. листопада 1959 р. заходами Управи була відправлена в церкві св. о. Миколая панахида по бл. п. Р. Сидорик, голові Відділу, в 40-вий день після її смерті. В панахиді взяло участь велике число членок.

Дня 18. листопада відбулись жалібні сходи, присвячені бл. п. Р. Сидорик. Їх започатковано відспіванням гимну СУА. Діюча голова п-ні Марія Семків провела спільну молитву, п-ні І. Горчинська відчитала вірш, відповідний у цю хвилину, а п-ні М. Куріца поділилась із привними споминами про бл. п. Р. Сидорик підкреслюючи гостинність у її домі. На заклик п-ні Яримович привні зложили 30.00 дол. на прес. фонд „Н. Ж.“. На сходах був привний чоловік Покійної п. Василь Сидорик. Сходина закінчено відспіванням „Видиш, брате мій“.

З нагоди 15-літнього ювілею журналу „Наше Життя“ наш Відділ влаштував „Живу Газетку“, дня 29. листопада. Діюча голова п-ні М. Семків привітала привних і передала провід п-ні М. Яримович. На зміст газетки склались: вірш Ганни Черінь, що його відчитала п-ні Р. Турянська, передова стаття — п-ні Д. Рак, „Завдання укр. жінки на еміграції“ — п-ні У. Терлецька, „Музика і відпочинок“ — п-ні Р. Турянська, „Садовина у щоденному харчуванні“ — п-ні О. Мала, „Практичні поради“ — п-ні І. Городиська, „Хроніка найновіших вістей з жіночого руху“ — п-ні А. Самбірська. Веселе: „Атомово діета“ — п-ні А. Самбірська. „Звіт 150 Відділу СУА на Алясці“ — Наталі Чапленко, відчитала п-ні І. Горчинська. Газетка пройшла з повним успіхом, у милій товариській атмосфері. Около 50 її учасників, після „прочитання“ газетки жваво дискутували при чайку, висловлюючи признання паням за гарне опрацювання газетки, а п-ні М. Яримович за „редакторство“.

У неділю, 6. грудня 1959 р. відбувся, традиційний уже „Український День“ у Музею Науки і Промислу в Шикаго, влаштовуваний щорічно

22-им Відділом СУА. Серед 18-ти ялинок різних національностей пишалася українська ялинка, прибрана оригінальними мотивами-орнаентами, що їх виконали членки Відділу. Чужинці довше задержувались при ній, розглядаючи прикраси з захопленням. Під ялинкою стояла група „колядників“ — ляльки в народньому одягу.

Мистецьку частину вечора започаткувала п-ні Васильовська, подаючи англ. мовою інформації про святкування Різдва в Україні та українські звичаї, зв'язані з ним. У програмі вечора була сценка пера п. Р. Завадовича, підготована п-нею М. Яримович, з показом української світлиці та традиційними Свят-вечірніми обрядами. Пояснення до дії на сцені подавала англ. мовою п-на Марта Семків. Група пластунук у народних строях виступила як колядники, що прийшли з колядою до господарів. Після закінчення сценки пластунки під проводом п-ні Р. Турянської відтанцювали два народні танки. Їх виступ нагородила численно зібрана публіка (понад 920 осіб) рясними оплесками. В дальшій програмі виступив хор 22 Відділу під диригентурою п. Ю. Яримовича, в оригінальних стилізованих борщівських строях, що своєю появою викликав захоплення глядачів. Хор відспівав „Бог Предвічний“ — у гармонізації проф. М. Федорова, „Щедрик“ і „Тиху ніч“ із сольовими виступами п-ні Зботанів і п-ні З. Филипович. Програму повторювано два рази. В кафетерії Музею можна було дістати традиційні Свят-вечірні страви, що їх приготував 22 Відділ.

Дня 17. грудня, на запрошення ІМКА Відділ виступив з цією ж програмою (без сценки) перед американською публікою у централі ІМКА на влаштовуваному ними Різдвяному вечорі. Добірна публіка з вищих кругів, понад 200 осіб, належно оцінила цей виступ.

Так 22 Відділ своїми скромними силами ширить пропаганду серед чужинців та ознайомлює їх із українською культурою.

Ів. Городиська, прес. реф.

НОВІ ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

Осі́ннє листя

Золота бджілка

ЦІНА ПО 50 Ц.

Відбитка з „Нашого Життя“

Упорядкувала Марія Юркевич

Замовляти в Централі СУА

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1960

УВАГА!

УВАГА!

ВИСИЛКА ПАЧОК В УКРАЇНУ

Висилаємо пачки аж до 44 фунтів звичайною і летунською поштою, чи то принесені до нас особисто, чи переслані поштою, та негайно виготовляємо документи.

Як уже відомо, можна пересилати у пачках тільки нові речі. Також радимо посилати менше готових речей, бо оплати від них вищі.

Маємо на складі великий вибір різnorodних товарів (шкіра, матерії, полотна, хустки і т. п.) до пачок, які продаємо по дуже низьких цінах.

ПАЧКИ НАДАЄМО НА ПОШТУ ТОГО САМОГО ДНЯ, КОЛИ ДО НАС ПРИНЕСЕТЕ, А ДРУГОГО ДНЯ ОДЕРЖИТЕ З ПОШТИ ПОСВІДЧЕННЯ. Тому наші пачки доручують: летунські за 6—10 днів, а звичайні за 4—6 тижнів. Хто не вірить, може переконатись.

General Parcel & Travel Co.

632 W. Girard Ave., Philadelphia 23, Pa.

Tel. WA 5-8878

ІНЖ. О. СТОЙКЕВИЧ

ДИТЯЧІ ВИДАННЯ:

| | |
|------------------------|-----|
| Весна | 50¢ |
| Літо | 70 |
| Зима | 50 |
| Листочки | 40 |
| Золоте Павутиння | 50 |
| Веселий Струмок | 50 |
| Срібна Зірка | 50 |
| Для Малят | 60 |
| Ой, хто там? | 80 |

ВИДАННЯ СУА:

| | |
|--|--------|
| Spirit of Flame | \$3.50 |
| Women of Ukraine | 1.00 |
| Рівноапостольна свята Ольга | \$1.00 |
| На громадський шлях .. | 1.00 |
| Визначні жінки України | 0.40 |
| Городина й овочі | 0.60 |
| Давні річники журналу „Наше Життя“, неповні | 1.50 |

ЗАМОВЛЯТИ У ЦЕНТРАЛІ СУА

OurLife

909 N. FRANKLIN ST.

PHILADELPHIA 23, PA.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1490 — 570 літ, як в актах України з'явилася вперше згадка про козаків. Такими називали людей, що ходили в степ для здобичі й боротьби з татарами. „Козакувати“ — означало промишляти в степах.

860 — 1100 літ, як відбувся перший похід Русі на Царгород, правдоподібно під проводом варягів Аскольда і Дири. Він викликав великий переполох у столиці й патріярх Фотій описав його у своїх проповідях.

1840 — 120 років тому Яхненко й Смирєнко побудували у Мліві велику цукроварню. Брати Яхненки були кріпаками, але викупилися на волю, вели торгівлю збіжжям і дійшли до великого майна. Вони були представниками нової економічної сили, що тоді народжувалась в Україні.

22. лютого 1860 — 100 років тому народилась у с. Заньках коло Ніжина **Марія Заньковецька**. у 1882 р. вона увійшла в склад українського театру і разом із братами Тобілевичами і Марком Кропивницьким перейшла весь його шлях. Її талант причинився в великій мірі до його розквіту.

МОДЕРНИЙ ДЖЕНТЛМЕН

Молода дівчина розповіла мені дивну свою пригоду. Вона чекала в підземці на поїзд і розмовляла з молодим знайомим. Він вертався з праці й держав шкіряну течку у руках. Несподівано з'явилась на тій самій станції панночка, про яку дівчина знала, що тому хлопцеві дуже подобається. Невпоприбула несла велику валізу. Знайомий, що стояв із дівчиною, збентежився і сказав:

— Що ж, пора щоб я дав доказ свого джентлменства. На, маєте! Візьміть мою течку, а я понесу валізу...

Збентежена дівчина здивувалась, чи її знайомий поступив, як годиться (мбд)

ВИСТАВКА АКВАРЕЛЬ

Дня 19. липня відкрито в Літ-Мист. Клубі в Нью Йорку виставку акварель Катрі Кричевської. Артистка показала вслід своєї подорожі по Європі — 33 акварелі.

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Українська жінка є господарна.

Вона щадить, а ошадності складає тільки в солідній фінансовій установі, такій як

НАЙБІЛЬША УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ

The Parma Savings Co.

В КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

- основана 1915 року;
- пережила велику господарську депресію в 1930 р. без ніяких втрат для депозиторів;
- ошадності обезпечені до 10,000.00 доларів Федеральною Агенцією;
- платить 4% на ошадності;
- привітна й скоро обслуга;
- понад 16,000,000.00 доларів майна.

ЦЕНТРАЛЯ:
5839 Ridge Road
CLEVELAND 29
(PARMA), OHIO
Tel.: TUxedo 4-8700

ФІЛІЯ:
(Ukrainian Office)
2190 Professor St.
CLEVELAND 13, OHIO
Tel. PRospect 1-3627

Щ А Д І Т Ь
ПО МОДЕРНОМУ
— ЩАДІТЬ
ЧЕРЕЗ
ПОШТУ
Платимо кошти пересилки

КОЖНЕ ЩАДНИЧЕ КОНТО
ОБЕЗПЕЧЕНЕ ДО \$10,000.00



Federal Savings & Loan
Insurance Corp.
WASHINGTON, D. C.

Кожна поштова скринка
це вхід до

The Parma Savings Co.

☞ **То не все одно ДЕ складати ошадності** ☜

З ЮВІЛЕЙНИМ ПРИВІТОМ

Дня 27. вересня прибули в 60-ліття народин п-ні Корнелії Юсипчук друзі і знайомі до її дому. Пані Корнелія приїхала 32 роки тому з Гуцульщини до Канади. Разом із чоловіком Миколою, тепер директором м'ясної компанії „Кепітел Паркерс“, ділила долю й недолю тих довгих літ. Спершу роки депресії, потім смерть улюблених донечок, хворобу чоловіка та хвилини радості й гордості з успіхів її самотньої доні Люби. Знаємо її, як скрипалью, щиро оплескувану на наших репрезентативних концертах і академіях.

Із рідних земель привезла з собою пані Корнелія щирий патріотизм, рідну традицію, глибоку мораль української матері та не-облудну гостинність. Тиха, широко читана, але без-

претенсійна жінка рада помагати й служити кожному, рада жертвувати на на кожную ціль, корисну для рідної справи. То ж не диво, що ці прикмети з'єднали їй багато приятелів, чого вийшов буда згадана несподіванка.

У милій і дружній атмосфері пройшов ювілейний вечір. Щиро дякувала ювілянтка за побажання й подарунків. На заклик п-ні Слюзар привітні зложили 42.50 дол. на народні цілі. Жертвували по 5 дол. п-ні К. Юсипчук, по 2 дол. п-на Л. Юсипчук, по 1.25 дол. п. С. Климкович, по 1 дол. пп. А. Бунь, О. Бойко, Е. Віндик, С. Горецька, П. Журавель, І. Комарнічка, А. Крамар, Е. Кропельницька, М. Павлюк, С. Слюзар, А. Тачин, Й. Тачин, А. Шевців, О. Юсипчук і К. Юркевич. Решта дрібними. Разом зібрано 24 дол., з того 17 дол. вислано на пре-

совий фонд. Нашого Життя. Другу половину грошей (п. О. Віндик пожертвував ще 10 дол. на ту ціль) переслано на прес. фонд Нашого Шляху. Щире Спасибі! Присутня

ЗИМОВІ ВІРШИКИ й КАЗКИ

„знайдете у книжці

Листочки й платочки

Упорядкувала М. Юркевич

Ціна 40 центів

Замовляти в Централі СУА